

Vasuki Kathiravela. 22/2

மகாகவி பாரதியின் உரைநடை வரிசை :

ஞான ரதம்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

4, தணிகாசலம் செட்டி ரோடு,

தியாகராய நகர்,

சென்னை - 00 017.

போன் : 442926

முதல் பதிப்பு : 1985

விலை ரூ. 6-25

ரூபாய் ஆறும் காசுகள் இருபத்தைந்தும்.

அச்சிட்டோர் :

ஸ்ரீ கோமதி அச்சகம்
41, சூரப்ப முதலி தெரு
திருவல்லிக்கேணி
சென்னை-5

பொருளடக்கம்

வரிசை எண்	தலைப்பு	பக்க எண்
1.	முகவுரை	5
2.	ஞானரதம்	7
3.	கவலை இல்லாத பூமி	9
4.	இன்ப உலகம்	15
5.	பந்தாட்டம்	24
6.	மன்மத விழா	27
7.	பறவைக் கூத்து	33
8.	கடற்கூரை	34
9.	அருவி	38
10.	சத்தியலோகம்	49
11.	மண்ணுலகம்	57
12.	தர்மலோகம்	64

விற்பனையாகும் இதர நூல்கள்

Poems—கவிதைகள்

ரூ. பை

மகாகவி பாரதியின் தெய்வீகப் பாடல்களும் தத்துவப் பாடல்களும்	10	00
மகாகவி பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம்	7	50
மகாகவி பாரதியின் தனிப்பாடல்கள்	5	50
கவிதைகள் எழுதுவது எப்படி?	6	90
சிறந்த கவிஞர்களும் அவர்தம் கவிதைகளும்	8	50
மனுஷ்யபுத்திரனின் கவிதைகள்	6	50
கண்ணதாசனும் தத்துவப் பாடல்களும்	9	00
கண்ணதாசனும் சோகப் பாடல்களும்	6	50
கண்ணதாசனும் காதல் ரசமும்	8	25
கண் இமையில் மறைந்த கனவுகள்	5	00
திரைப் பாடல்களில் வாலியின் தீறும்	8	75
மகாகவி பாரதியின் தாயகப் பாடல்கள்		
மகாகவி பாரதியின் கண்ணன், கண்ணம்மா, குயில் பாடல்கள் பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரத்தின் பாட்டுத் திறன்		

Short Stories—சிறு கதைகள்

யானைக் கதைகள்	4	50
பாம்புக் கதைகள்	5	50
பைபிள் கதைகள்	9	50
வைரக் கதைகள்	7	00
நாடோடிக் கதைகள்	5	50
தமிழ்வாணனின் சிறுகதைகள் பாகம்—1	9	00
தமிழ்வாணனின் சிறுகதைகள் பாகம்—2	10	00
அறிவுரை கூறும் அற்புதக் கதைகள்	7	75
ரயில் திருடன்	10	75
பண நோட்டுக்கள் பறந்தன!	9	50
புகழ்பெற்ற பஞ்சதந்திரக் கதைகள்	19	00
பிரேத மனிதன்	8	75

மகாகவி பாரதியின் உரைநடை வரிசை:

ஞானரதம்

முகவுரை

புத்தகமெழுதினால் அதற்கு முகவுரையெழுதித் தீரவேண்டுமென்ற சம்பிரதாயம் ஒன்றிருக்கிறது. உலகத்தில் எந்த வேலை செய்யப்போனாலும் சம்பிரதாயம் என்ற தொல்லை யொன்று வந்து முன்னே நிற்கிறது. ஆனால், நான் இதை அதிகமாக நீட்டிப்படிப்பவர்களை ஆயாசப்படுத்த உத்தேசமில்லை. ஒரே வார்த்தை மட்டிலும் இங்கு சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதாவது: இந்நூல் நானாக எழுதினதில்லை. எல்லாம் நடத்தும் பரமாத்மா ஞானதீரமில்லாத ஏழையேனைக் கொண்டு ஞானரதத்தில் ஏற்றினான். எத்தனையோ விநோதங்களில் இதுவுமொன்று. எனவே, இதிலுள்ள குற்றங் குறைகளுக்கு நான் பொறுப்பாளியில்லை.

இன்னுமொரு சிறிய செய்தி. இதில் ஒரு பகுதி பத்திரிகையில் வெளிப்பட்டபோது, எனக்கு மிகுந்த உற்சாகமுண்டாகும்படி தூண்டிக் கடிதமெழுதிய எனது நண்பர் மகேச குமார சர்மாவுக்கு பகிரங்கமாக எனது

நன்றியும் மதிப்பும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இவருடைய கல்வியையும், அறிவுத் தெளிவையும், ரசிகத் தன்மையையும் தமிழ் நாட்டாருக்குப் பலமுறை நன்கு உதாரணப் படுத்திக் காட்டியிருக்கிறார். ஆதலின், அதையெல்லாம் பற்றி விவரிக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. ஆனாலும், இப்படிப்பட்ட பண்டிதர்களைத் தமிழ்நாட்டார் போதியபடி ஆதரவு செய்து அவர்களை வேறு சாதாரணப் பிரச்சனைகளில் மனம் செலுத்தாதபடி காத்துக்கொள்ளவில்லையென்ற குறை என் மனத்திலிருக்கிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்தையொட்டி அதனையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லித் தீர்த்துவிட்டேன். வந்தே மாதரம்.

—சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

ஞானரதம்

பின் மாலைப் பொழுது. திருவல்லிக்கேணி, வீர ராகவ முதலி தெருவில் கடலோரத்தை நோக்கியிருக்கும் ஓர் வீட்டு மேடையின்மீது சிரமபரிகாரத்தின் பொருட்டு ஓர் மஞ்சத்தின் மீது படுத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனந்த கரமான கடற்காற்று, நான் படுத்திருந்த முன்னறையிலே நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும், கண்ணாடிச் சாளரங்களின் மூலமாகவும், புறக்கதவு நிலைகளின் மூலமாகவும் வந்து நிரம்பியவண்ணமாக இருந்தது. அந்தக் காற்றும் பின் மாலையொளியும் கலந்ததினால் உண்டாகிய தெளிவும், இன்பமும் என்னைக் கூறிமுடியாது. ஆகா! இப்போது போய் குளித்து விட்டு, நேர்த்தியான ஒரு குதிரை வண்டியில் ஏறிக் கொண்டு, கடற்கரை யோரமாகத் தெற்கே அடையாற்றுக்குப் போய், வழியெல்லாம் காளி தாசனுடைய சாகுந்தலத்தையேனும், அல்லது ஓர் உபநிடதத்தையேனும் கொண்டுபோய்ப் படித்து இன்ப மடைந்து கொண்டே திரும்பினால் நல்லது என்ற சிந்தனை உண்டாயிற்று. ஆனால், என்னிடம் குதிரை வண்டி கிடையாது என்ற விசயம் அப்பொழுதுதான் ஞாபகத் திற்கு வந்தது.

அட்டா! மிகுந்த செல்வம் இல்லாததனால், உலகத்தில் பலவிதமாகிய இழிவான இன்பங்கள் மட்டுமல்ல, உயர்ந்த இன்பங்கள்கூடப் பெறுவதற்குத் தடை ஏற்படுகிறதே! என்று எண்ணினேன். அப்பொழுது, மனம், “மூடா, சகல மனிதர்களிடத்தும், ஈசன் ஞானம் என்பதோர் தெய்

விக ரதத்தைக் கொடுத்திருக்கின்றார். அது விரும்பிய துசைக்கெல்லாம் போய் விரும்பிய காட்சிகளையெல்லாம் பார்த்து வரக்கூடிய வல்லமை உடையது. அதைப் பயன்படுத்தி இன்பமடையாமல் எந்த நிமிடத்திலும் உன்னைக் கீழே தள்ளித் தீங்கு செய்யக்கூடியதாகிய இழிய மரவண்டியிலே ஏன் விருப்பம் கொள்கிறாய்? என்றது. உடனே ஞானமாகிய ரதத்தைக் கொண்டு தயார் செய்து வைக்கும்படி எனது சேவகனாகிய சங்கற்பனிடம் கட்டளையிட்டேன். ரதம் வந்து நின்றது. அதில் ஏறிக் கொண்டேன். ஆனால் எனது ஞானரதம் மற்றவர்களுடையதைப்போல் அத்தனை தீவிரம் உடையதன்று. எளிதாக நெடுந்தூரங் கொண்டுபோகத் தக்கதும் அன்று. கொஞ்சம் நொண்டி. என்ன செய்யலாம்? இருப்பதை வைத்துக்கொண்டுதானே காரியங் கழிக்க வேண்டும்? ஆகவே, அந்த ரதத்தின்மீது ஏறிக் கொண்டேன். அதிலேறி நான் கண்டுவந்த காட்சிகளும் அவற்றின் அற்புதங்களுமே இந்தப் புத்தகத்தில் எழுதப்படுகின்றன.

கவலை இல்லாத பூமி

எனது ஞானத்தேரை நோக்கி, இந்தக் கணமே என்னைத் துக்கமில்லாத பூமி எங்கேனும் உளதாயின் அங்கு கொண்டு போ என்று ஏவினேன். ஆகா! இந்த ரதத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்தும், இத்தனை நாள் எனக்குக் கவலையும், மன உளைச்சலும் இல்லாதிருக்க வழி தெரியாமல் போய்விட்டதே! எத்தனை நாள் எனது மனம் தூண்டிற் புழுவைப் போலத் துடித்துக்கொண்டிருக்க, அதை நிவ்ருத்தி செய்வதற்கு யாதொரு உபாயமும் அறியாமல் பரிதவித்து இருக்கின்றேன். அம்மம்மா! இந்த உலகத்துக் கவலைகளை நினைக்கும்போதே நெஞ்சம் பகீரென்கிறது. அவற்றுக்குள்ள விஷ சக்தியை என்னென் பேன்? ஒருவனது முகத்திலுள்ள அழகையும், குளிர்ச்சியையும், இளமையையும் இந்தக் கவலைகளை அழித்துவிடுகின்றன. கண்களின் ஒளியை மாற்றிப் பசலையும், மங்கல் நிறமும் உண்டாக்கி விடுகின்றன. நெற்றியிலே வரிகளும், கன்னங்களிலே சுருங்கல்களும், இந்த நீசக் கலைகளினாலேயே ஏற்படுகின்றன. எனத் தொண்டையின் இனிய குரல் போய் கடுமான கரகரப்புச் சத்தம் உண்டாகிறது, மார்பிலும் தோளிலும் இருந்த வலிமை நீங்கிப்போய் விடுகிறது. இரத்தம் விரைவாக ஓடுதலின்றி, மாசு நீரோடை போல மந்தம் அடைகின்றது. கால்களில் தீவிரமில்லாமற் போய் விடுகிறது. கவலைகள் என்ற விஷப்பூச்சிகள் ஒருவனுடைய சரீரத்தை உளஞர அரித்துவிடுகின்றன. சரீரத்தை மட்டுமா? அறிவையும் பாழாக்குகின்றன. மறதியை அதிகப்படுத்தி விடுகின்றன. முக்கியமான செய்திகளெல்லாம், நல்ல சந்தர்ப்பத்திலே நினைவிற்கு வராமல் போய்விடுகின்றன. படித்த படிப்பெல்லாம் பாலைவனத்திலே பெய்த மழைபோலே பலனற்றுப்

போகின்றது. அறிவிலே பிரகாச மில்லாமல், எப்போதும் மேகம் படர்ந்ததுபோலாய் விடுகிறது. யோசனை தட்டுகிறது. ஐயோ! இந்தக் கவலைகளாகிய சிறிய சிறிய விஷப் பூச்சிகளுக்குள்ள திறமை வைத்திட சாத்திர நிபுணர்கள் கூறும் மகா கொடுமான்—கண்ணுக்குத் தெரியாத—நோய்ப் பூச்சிகளுக்குக்கூடக் கிடையாது.

ஞானரதமே, நீ நம்மை இப்போது கவலையென்பதே இல்லாத உலகத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர் என்று கட்டளையிட்டேன். அப்போது மனம் வந்து ரதத்தைத் தடுத்துக்கொண்டது. அது அத்தனை சுகமான உலகமன்று. கவலை இல்லாமலிருந்தால் மட்டும் போதுமா? வேறு இன்பங்கள் அனுபவிக்கக்கூடிய இடம் ஏதேனும் தமக்குத் தோன்றவில்லையா? கவலையே இல்லாத இடத்தில் சுகமும் இராது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மேலும்... மேலும்...என்னவோ! இன்ன காரணமென்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் அங்கு போவதில் எனக்குப் பிரியமில்லை என்று மனம் கூறிற்று.

நான் கோபத்துடன், சீச்சீ! பேதை மனமே, உனக்கு ஓயாமல் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் வேதனைகளையும் உளைச்சல்களையும் கண்டு இரங்கி, நான் உன்னைச் சிறிது நேரமேனும் அமைதியுலகத்திற்குக் கொண்டுபோய் வைத்துத் திரும்பலாம் என்று உத்தேசித்தேன். இதற்கு நீயே ஆட்சயம் சொல்ல வருகிறாயா? என்று கண்டித்தேன். மனம் பிணங்குதல் மாறாமல் மறுபடியும் எதிர்த்து நின்றது.

எனக்கு இந்த மனம் என்ற மோகினியிடத்தில் காதல் அதிகமுண்டு. ஆதியில் எவ்வாறு இந்த மோகம் உண்டாயிற்று என்பதை இங்கே விவரிக்க முடியாது. அது ரகசியம் ஆனால், நாளேற நாளேற நான் வேறு, இந்த மனம் வேறு என்ற இருவித சிந்தனையே பெரும்பாலும் மறந்து போகும் வண்ணமாக எனக்கு இம்மோகினி

யிடத்தில் பிரேமை மிகுந்து போய்விட்டது. இந்த மனம் படும் பாடுகளைக் கண்டு பொறுக்காமலேதான் நான் சாந்திலோக தரிசனத்திலே விருப்பம் கொண்டேன். இப்போது மனம் அந்த யோசனையில் காரணமின்றி வெறுப்புக் கொள்வதைக் கண்டு எனக்குத் திகைப்பும், இரக்கமும், கோபமும் கலந்து பிறந்தன. எவ்வளவோ விதங்களில் மனத்தைச் சமாதானம் செய்ய முயன்றேன். மனம் பின்னும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஒரேயடியாக மூடச் சாதனை சாதிக்கத் தொடங்கிற்று. எனக்கு இன்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. பிறகு, ஒரே நிச்சயத்துடன், மனமே, நான் இந்த விஷயத்தில் உன் பேச்சைக் கேட்கவே மாட்டேன். உன்னுடைய நன்மையைக் கருதியே நான் செய்கிறேன். ஞானரதமே, உடனே புறப்படு என்றேன்.

அடுத்த நிமிடத்தில் உபசாந்தி பூமிக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

நெடிதோங்கி வளர்ந்த கோட்டைச் சுவர் வாயிலிலே போய் ரதம் நின்றுவிட்டது. நான் தூரத்திலிருந்தே அந்தக் கோட்டையைப் பார்க்க முடிந்ததாயினும், எனது ஞானத்தேர் போனவுடன் அந்த வாயிற் கதவுகள் தாமே திறந்துவிடும் என்று எண்ணினேன். அவ்வாறு திறக்கவில்லை. என்ன ஆச்சரியம்! ஞானத்தேர்கூட நுழைய முடியாதபடி அத்தனை பரிசுத்தமானதா இந்த லோகம் என்று வியப்புற்றேன். எனது மனமோ முன்னக்காட்டிலும் ஆயிர மடங்கு அதிகமாக நடுங்கத் தொடங்கிற்று. அதற்கு என்னிடம் பேசக்கூட நாவெழவில்லை. கோட்டை வாயிலுக்கு வெளியே ஒரு வாயில் காப்பான் உருவின கத்தியுடன் நின்றுகொண்டிருந்தான். நெருப்பு நிறங் கொண்டதும், இமயமலையைக்கூட ஒரே வெட்டில் பொடிப் பொடியாகச் செய்துவிடுமென்று தோன்றியது மாகிய அந்த வானின்மீது விவேகம் என்று கண்ணைப் பறிக்கக்கூடிய சோதி யெழுத்திலே எழுதப்பட்டு இருந்தது.

வாயில் காப்பான், யாரப்பா அது? எங்கு வந்தாய்? என்றான்.

நான் அவனுக்கு வந்தனம் கூறிவிட்டு, உபசாந்தி லோகத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பலாமென்ற எண்ணத்துடன் வந்தேன் என்று சொன்னேன். அதைக் கேட்டு அவன் கடகடவென்று குலுங்கக் குலுங்க நகைக்க வாயினான்.

ஏனையா சிரிக்கிறீர்? என்று கேட்டேன். அவன் மறுமொழி கூறாமல் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஏழை மனமோ நிமிடத்துக்கு நிமிடம் அதிக திகிலுறுவதாயிற்று. எனக்கு மிகவும் திகைப்புண்டாகி விட்டது. எனவே, கோபத்துடன் வாயில் காப்பாணை நோக்கி, ஏனப்பா, உள்ளே போகலாமா, கூடாதா? ஒரே வார்த்தையில் சொல்லி விடு. கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே! என்று கேட்டேன்.

அதற்கு வாயில் காப்பான், உனக்கும் உபசாந்திக்கும் வெகுதூரம் என்று தனது வாய்க்குள்ளேயே (ஆனால் எனது செவியிலே படும்படி) முணுமுணுத்து விட்டுப் பிறகு, கோபங் கொள்ளாதே அப்பா. நீ உபசாந்தி லோகத்தை ஏதோ நாடகசாலை போலக் கருதிப் பார்த்து விட்டுத் திரும்ப உத்தேசமிருப்பதாகக் கூறியது எனக்கு நகைப்பை உண்டாக்கிற்று. சாதாரணமாக, இவ்வுலகத் துக்கு வருபவர்கள் திரும்ப வெளியே போகும் வழக்கம் கிடையாது என்று இரைந்து கூறினன்.

அது சரி, உள்ளே நாங்கள் பிரவேசிக்கலாமா, கூடாதா? தயவுசெய்து சொல்லும்.

நீ சாதாரணமாகப் பிரவேசிக்கலாம். இது சகல உயிர்களுக்கும் தாய்விடு. இங்கு வரக் கூடாது என்று எந்த நபரையும் தடுக்க எனக்கு அதிகாரமில்லை. ஆனால் வைராக்கியக் கோட்டையைக் கடந்து உள்ளே செல்லும்

உரிமை உன்னுடன் வந்திருக்கும் மனம் என்ற பொய்ப் பொருளுக்குக் கிடையாது. அது உள்ளே போகாமானால், அக்கினி லோகத்திலே பிரவேசித்த பஞ்சுப் பொம்மை போல நாசமடைந்து விடும்!" என்றான்.

மனம் ஆரம்பத்திலேயே உபசாந்தி லோகம் என்ற பெயரைக் கேட்டவுடன் நடுங்கத் தொடங்கியதற்கும், அது என்னை அங்கு போக வேண்டாமென்று பிரார்த்தனைகள் செய்ததற்கும், கோட்டை யருகே வந்தவுடன் தர்ம தேவதையின் முன் வந்து நிற்கும் கொடுங்கோலரசரைப் போல் நிலை மயங்கி அதற்கு அளவுகடந்த திகிலுண்டான தற்கும் காரணம் இன்னது என்பதை இப்போதுதான் அறிந்தேன். அப்பால் அந்த உலகத்திற பிரவேசிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு நீங்கிப் போய் விட்டது. மனத்தினிடம் வைத்திருந்த மோகத்தால், அதைக் கொண்டு விட்டு நான் இன்பமடைவதில் பிரியங் கொள்ளவில்லை.

என்னை இப்போது என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர்? என்று வாயில் காப்பானிடம் கேட்டேன். அதற்கு அவன் மானுடா, மனம் இறந்த பிறகுதான் உபசாந்தியுண்டு; அது இருக்கும் வரையில், கவலைகள் நீங்கி இருக்கலாம் என்ற எண்ணம் வீண். கவலைகளாகிய அசுரர்களை இடை விடாது பெற்றுத் தள்ளிக் கொண்டே இருக்கும் தாய் மனமே யாகும். உனக்கு அந்தப் பொய் அரக்கியிடம் இன்னும் பிரேமை தீரவில்லை. பக்குவம் வந்த பிறகு, நீ தானே இங்கு வந்து சேரலாம். இப்போது போய் வா என்று சொன்னான். திடீரென்று அந்தக் கோட்டை, வாயில் காப்பான்-எல்லாம் மறைந்து போய்விட்டது. அரைக் கணம் கண்ணிருச்சியுண்டாயிற்று. பிறகு கண்ணை விழித்துப் பார்த்தேன். மறுபடி, வீரராகவ முதலி தெருவில், முன்னே கூறப்பட்ட வீட்டு மாடியில், தனியே கட்டிலில் நான் படுத்துக் கொண்டு இருப்பதை

யும், கடலோரத்தினின்றும் இனிய காற்று வீசிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டேன்.

சரி, போனது போகட்டும். இந்த உபசாந்திப் பேறு நமக்கு இப்போது கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் பாதக மில்லை. ஏழை மனத்தைக் கொண்டு விட்டு நாம் மட்டும் தனியே இன்பமுற விரும்புவதும் நன்றிகெட்ட செய்கையாகு மல்லவா? அதன் கவலைகளையும், உளைச்சல்களையும் பற்றி யோசித்தேனே யொழிய அதன்மூலமாக எனக்குக் கிடைத் திருக்கும் பெரிய பெரிய நன்மைகளைச் சிந்தித்தேனில்லை. எனக்கு உலக வாழ்க்கையே இந்த மனத்தினால்தானே எய்திற்று. இதை ஈசனென்றே சொல்லத்தகும். மேலும் எனக்கு அதையும், அதற்கு என்னையும் காட்டிலும் உயிர்த் துணைவர் யார் இருக்கிறார்கள்? அதற்குத் துரோகம் செய்யலாமா? எத்தனை கோடி கவலைகள் இருப்பினும் பெரிதில்லை, மனம் செத்து நான் தனியே வாழ்வதாகிய உபசாந்தி லோகம் எத்தனை அரிதாயிருப்பினும் அது எனக்கு வேண்டாம்” என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டேன். உபசாந்தி என்று கத்தும் மனிதர்களை உலகத்தார் பிரம ஞானிகளென்றும், மகரிஷிகளென்றும் புகழ்கிறார்கள்! அந்த மனிதர்களெல்லாம் மூடர்களும், துரோகிகளும் மாவார்களென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது என்று சொல்லிக் கொண்டேன்.

நான் இவ்வாறு ஆலோசிப்பதை அறிந்துகொண்ட மனம், அப்பாடா! என்று பெருமூச்சு விட்டு, தன் நடுக்கமெல்லாம் தீர்ந்து ஆறுதலுடனிருந்தது. எனக்கும் சந்தோசம் உண்டாயிற்று எனது மனமோகினிக்கு ஓர் முத்தங் கொடுத்தேன்.

இன்ப உலகம்

மறுநாள் மனத்தினிடம், இப்போது, எங்கே போகலாம்? என்று கேட்டேன்.

துன்பக் கலப்பற்ற இன்பங்கள் நிறைந்திருக்கும் உலகத்திற்குப் போய் வருவோமே என்றது

நன்று கூறினே என நான் மகிழ்ச்சி பாராட்டி, அப்பால் முன்போலவே எனது ஞானத்தேரில் ஏறிக்கந்தர்வலோகத்திற்குப்போய்ச்சேர்ந்தேன். அங்கே கண்ட காட்சிகளையும், அனுபவித்த போகங்களையும் என்னால் கூடிய வரையும் உள்ளது உள்ளவாறு கீழே எழுதுகிறேன். அந்தப் போகங்களிற் சில, தற்காலத்தில் நமது தேசத்து ஜனங்களால் மதிக்கப்பெறும் ஆசார தர்மங்களுக்கு விரோதம் என்று நம்மவர் கருதுவார்களாயின், அதன் பொருட்டு, என்மீது பழி கூறலாகாது. இந்த பாரத தேசத்தில் தற்காலத்திலே வாழும் அடிமை சனங்கள் இந்த இன்பம் அதர்மமானது, அந்த செய்கை காரியமற்றது என்று தர்மப் பிரசங்கங்கள் செய்யும்போது, உண்மையாகவே எனக்கு நகைப்புண்டாகிறது. மகரிஷிகளுக்கும் தேவதைகளுக்கும் சந்ததியாராகத் தோன்றியவர்களாயினும், தற்காலத்தில் இந்நாட்டு ஜனங்கள் உலகத்திலுள்ள எல்லா அநாகரிக மக்களைக்காட்டிலும் கடைபட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். மிருகப் பிராயமாகக் காடுகளிலும் தீவுகளிலும் ஆடையில்லாமல், காதுகளிலும் உதட்டிலும் மூக்கிலும் துவாரங்கள் செய்து, சங்குகளையும் வளையங்களையும் தொங்க விட்டுக்கொண்டு, மேலெல்லாம் பச்சை குத்தியவர்களாகத் திரியும் மக்களுக்குக்கூட சுதந்திரம் உண்டு. இந்தத் தேசத்தார் அப்பெரும் பாக்யத்தை இழந்து விட்டார்கள், இந்நாட்டில் கல்வி மங்கிப் போய்விட்டது. நூற்றாலே தொண்ணூறு பேர்

“அ” (ஆநா) எழுதச்சொன்னால் தும்பிக்கை யொன்று வரைந்து ஆனை எழுதக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். நமது சாத்திரங்களெல்லாம் செல்லரித்துப்போய்விட்டன. தேசத்து ஞானக் களஞ்சியத்திற்குக் காப்பாளிகளாக இருந்த பிராமணர் மடைத்தவளைகளைப் போலச் சிற்சில மந்திரங்களைச் சம்பந்தமில்லாமல் யாதொரு பொருளுமறி யாமற் கத்துகிறார்களே யல்லாது, உண்மையான ஞானப் பெருமை இவர்களுக்கு கொஞ்சமும் இல்லாமல் போய் விட்டது. மகரிஷிகளின் வழியில் தோன்றிய பிராமணர் மடைத் தொழில் செய்வதும், நீசர்களிடம் போய்த் தொண்டு புரிந்து பணம் வாங்கிப் பிழைப்பதும்; இதைக் காட்டிலும் இழியனவாகிய எண்ணற்ற காரியங்களிலே காலங் கழிப்பதும் சர்வ சனங்களும் அறிந்த விசயங்களே யாம். இந்நாட்டின் கலைகள் அனைத்தும் மறைந்துபோய் விட்டன. வீரியம் போய்விட்டது. பலம், சுகம், செல்வம் முதலிய நற்பொருள்களெல்லாம் அகன்றுவிட்டன. மனங் குன்றி உடல் சோர்ந்து உண்ண உணவின்றிக் கண் குழிந்து போயிருக்கும் அடிமை ஜாதியார் இந்நாட்டில் மகா பரிதாபகரமான வாழ்க்கை நிகழ்த்துகின்றார்கள்.

இன்ப நாடாகிய கந்தர்வ லோகத்தைப் பற்றிப் பேசி வருமிடத்தே, இத் துன்ப நாடாகிய பாரத தேசத்தைப் பற்றிச் சில வசனங்கள் எழுதிய பிழையை இந் நூல் படிக்கும் நண்பர்கள் பொறுத்தருள் செய்யுமாறு வேண்டுகிறேன்.

தர்மமே குணியமாகப் போயிருக்கும் இத் தேசத்திலே சிலர் கந்தர்வலோகச் செய்திகளைப்பற்றி நான் எழுதப் போகும் விசயங்கள் எழுதத் தகாதவை என்று கருதக் கூடும் என்ற சந்தேகம் எனக்குண்டாயிற்று. தர்மாதர்ம நிச்சயம் புரியும் அதிகாரமே இந்த அடிமைச்சனங்களுக்குக் கிடையாது என்பதை வணக்கத்தூடன் தெரிவித்துக் கொள்ளும் பொருட்டாகவே மேலே கண்ட வசனங்கள் எழுதப்பட்டவையாகும். இது நிற்க.

கந்தர்வ லோகத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தவுடனே என்னை யறியாமல் ஓர் ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. மிக இனிமையான சங்கீதத் தொனி கேட்டது. அவ்வொலி பொன்னூற் செய்யப்பட்ட தொண்டையினை யுடைய பெண் வண்டுகளின் ரீங்காரம் போலிருந்தது; அன்று அது சரியான உவமையாக மாட்டாது. உயிருள்ளே இன்னிசை மழையை விசிறிக்கொண்டே யிருந்தது போலத் தோன்றிய அவ்வொலிக்கு இன்ன உவமை சொல்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இது என்ன ஒலி! எங்கிருந்து வருகிறது? என்று யோசித்தேன். எனது அறிவிற்குப் புலப்படவில்லை. கண்களோ பரவசமடைந்து போயின. அங்குள்ள மாடங்களும், மாளிகைகளும், கோயில்களும், கோபுரங்களும், நாடகசாலைகளும்—எல்லா வீடுகளும் சந்திர கிரணங்களைப் போன்ற, குளிர்ந்த இனிய வெண் பொன்னொளி வீசிக் கொண்டிருந்தன. இவற்றிலும், மற்ற மண், கல், தரை முதலிய எல்லாப் பொருள்களிலுமே அவ்வொளி அநேக விதமான வர்ணவேறுபாடுகளுடன் கலந்திருக்கக் கண்டேன்.

இதை வாசிப்பவர்களே, நீங்கள் எப்போதாயினும் மாரி காலத்தில், மழையில்லாத மாலைப்பொழுதிலே, கடற்கரை மணல்மீது இருந்துகொண்டு, வானத்தில் மேற்புறத்தில் சூரியன் மறையும்போது, ரவி கிரணங்கள் கீழ்த்திசையிலுள்ள மெல்லிய மேகங்களின் மீதும் இடையிடையே தெரியும் வான வெளிகளின் மீதும் வீச, அதனின்றும் ஆயிரவிதமான மெல்லிய அற்புதகரமான வர்ண வேறுபாடுகள் தோன்றுவதைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? இந்த அடிமை நாட்டிலே உங்களுக்குப் பரவசமடைய சாவகாசம் அடிக்கடி ஏற்பட்டிராது. ஆனால், மேற்கூறப்பட்ட வர்ணக்காட்சியை ஒரு முறையேனும் கண்டிருக்க மாட்டீர்களா? அவ்வாறு கண்டிருப்பீர்களானால், நான் பார்த்த கந்தர்வ லோகத்தின் இயற்கை ஒரு சிறிது உங்களுக்குத் தெரியும்படி சொல்லக் கூடும். அங்கும்

அநேகவிதமான மேன்மை பொருந்திய திரவத்தன்மை கொண்ட வர்ணபேதங்களே காணப்பட்டன. ஆனால் அவற்றுடன் சந்திர கிரணங்களின் மோகினித் தன்மை கலப்புற்றிருந்தது.

இந்த ஒளியிலும், இன்னிசையிலும் களிப்புற்று நான் ஒரு கணம் இருக்கு முன்னாகவே, ஒரு கந்தர்வ யுவதி என் முன் வந்து, வாராய், மானுட வாலிப, உனக்கு எங்கள் உலகத்தின் புதுமைகளையெல்லாம் காட்டுகின்றேன் என்று கைகோத்து அழைத்துச் சென்றாள். நான் அந்த யுவதியின் வடிவைக்கண்டு மயங்கி மூர்ச்சித்து விடுவேன் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஆயினும், அறிவைச் சிறிது ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டு, அவளை நோக்கி, இங்கிருந்து நகர்வதற்கு முன்பு முதலாவது ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன், அதற்கு விடை கூறவேண்டும் என்றேன்.

கேள் என்று அவள் பொன் வீணையொன்று மணிதர் மொழியிலே பேசுவது போலச் சொல்லினள்.

இந்த இனிய ஒலி என்னைப் பரவசப்படுத்துகிறது! இது எங்கிருந்து வருகிறது? என்றேன்.

மேலே பார் என்றனள். நீல வானத்தில் சந்திரன் தாரைகளினிடையே கொலு வீற்றிருக்கக் கண்டேன்.

அவருடைய கிரணங்கள் என்றாள்.

சந்திர கிரணங்களா! சந்திர [கிரணங்களுக்கும் இந்த மனோகரமான தொனிக்கும் என்ன சம்பந்தம்?] என்று கேட்டேன்.

சந்திர கிரணங்களுக்கு இந்த இனிய ஓசை இயற்கை. அது இந்த உலகத்தில் நன்றாகக் காதில் விழுகிறது. உங்கள் மண்ணுலகத்திலே ஜனங்களுடைய செவியில் விழுவது கிடையாது. ஆனால் அங்கே கூட அருமையான கவிகளின் செவியில் இந்த ஓசை படும் என்றாள். இதைக் கேட்டு

வியப்படைந்து, பிறகு அந்த யுவதியுடனே நடந்து சென்றேன்!

பற என்றாள்.

நான் கலீரென்று நகைத்துப் பறக்கவா சொல்லு கிறாய்! என்று வியப்புற்றேன்.

பால் போல வெண்மை கொண்ட வானத்தாற் செய்த இரண்டு சிறகுகள் அவளுக்கிருப்பதை நான் கண்டேன். முன்பு நோக்கியபோதே எனக்கு மூர்ச்சையுண்டாகத் தக்கதாக இருந்த அந்த யுவதியைச் சிறிது வருணித்துப் பார்க்கலாமா? ஏதோ முயற்சி செய்கின்றேன்.

சந்திரகலை வீசும் முகம். அதன்மீது சிறியதும், மூன்று வீரல் உயரமுடையதுமாய், மலர்களாற் செய்யப்பட்ட ஓர் கிரீடம். உயிரென்ற வண்டு வீழ்ந்து, சிறகிழந்து தள்ளாடும் கள்ளூற்றுக்களாகிய இரண்டு கரிய விழிகள். தின்பதற்கல்லாது, தின்னப்படுவதற்கமைந்தன போன்ற பற்கள்; இதழ்.

தனது பாலிறகுகளால் விகாரஞ் செய்யப்படாத திவ்விய உருவம். தீண்டுவோன் உடலுக்குள்ளே இன்பமய மான மின்சாரம் ஏற்றுகின்ற கைகள். மண்ணுலகத்துப் பெண்களைப் பேசுமிடத்து கந்தர்வச் சாயல் என்கிறார் கள். இவளது இயக்கமும், சாயலையும் என்னென்பேன்? தெய்வ இயல், தெய்வச்சாயல்.

மண்ணுலகத்தவனாக இருந்த போதிலும் நல்ல பார்வைகள் பார்க்கிறாய் என்று நாணமுணர்ந்தி, யோசித்துக்கொண்டு நில்லாதே, பற என்றாள்.

உன் பெயரென்ன? என்று கேட்டேன்.

வெகு நேர்த்தி! நானென்று சொன்னால் நீயொன்று பேசுகிறாய், என் பெயர் எதற்கு?

சொல்லு, பார்ப்போம்.

என் பெயர் பர்வதகுமாரி. என்னை சாதாரண மாகக் குமாரி என்று அழைப்பார்கள்.

நல்லது, நான் உன்னைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட லாமா?

ஓ!

சரி, பர்வதகுமாரி, நான் பறப்பதெப்படி? உன்னைப் போல் எனக்கு இறகுகள் இருக்கின்றனவா? என்று கேட்டேன்.

நான் வந்த பொழுது என்மீது இறகுகள் இருக்கக் கண்டாயா? என்றுள்.

உன் முகத்தைக் கண்டு பரவசமடைந்ததில் இறகு களைக் குறிப்பிட முடியவில்லை. நீ பறக்கும் பிரஸ்தாபம் தொடங்கியபோதுதான் பார்த்தேன்.

துதி பிறகு பேசலாம். ஆரம்பத்திலே இறகுகள் கண்ணுக்குத் தெரிந்ததா? சொல்.

தெரியவில்லை

இந்த உலகத்தில் பறக்க வேண்டுமென்ற நினைவுண் டானவுடனே, இந்த வெண்மை நிறங்கொண்ட வானிறகு கள் தோன்றுகின்றன. நீ பறக்க வேண்டுமென்று உள்ளத் திலே சங்கற்பஞ் செய்துகொள்.

சரி.

இப்போது என் கண்ணுக்குள்ளே உன் வடிவத்தைப் பார்.

பட்டப் பகல்போல் வீசிய நிலா வொளியிலே, அவளு டைய அழகிய கண்களுக்குள் உற்றுப் பார்த்தேன். அங்கே, எனது வடிவம் கந்தர்வ உருவமாகத் தோன்றியது கண்டு வியப்படைந்தேன். ஆகா! நான் கனவுகளிலே என்னைக் கண்டபோது தோன்றிய வடிவம்! நோயற்றது; சுருங்க

லற்றது; மண் தன்மையில்லாதது; ஸௌந்தரியமானது. எனக்கு இரண்டு வான இறகுகள் திடீரென்று முளைத்திருக்கக் கண்டேன். எனது உருவம் இத்தனை மாறுபாடு அடைந்திருப்பதைக் கண்டு களிப்புற்று உடனே அவள் முகத்தை யும் பார்த்தேன். எனது கண்குறிப்பை நோக்கி என் மன திடையே அப்போது நிகழ்ந்த எண்ணத்தை அவள் அறிந்துகொண்டு விட்டாள்.

அடா! உன்னைக் கண்ணுக்குள் பார்க்கச் சொல்லிய தன்றோ பிழையாய்விட்டது என்றாள்.

ஏன்? என்று கேட்டுச் சிரித்தேன்.

இதுவரை நீ உன்னை மனித சரீரமுடையவனாகவும், என்னைக் கந்தர்வ சரீரமுடையவனாகவும் எண்ணி நடத்தி வந்தாய். இனி என்னை இணை யென்று கருதிவிடுவாய்.

பிரிய ரூபிணி! நான் ஈசனாகிவிட்டபோதிலும் உன்னைக் கண்டு வியப்படைவதை நீக்கமாட்டேன். எனினும் நான் உன்னை இணையாக்கக்கருதுவதில் உனக்கு சந்தோசந்தானே?

“ஓ!”

பிறகு கண்களைக் கலந்தோம். கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச் சொற்கள் என்ன பயனுமில்.

பற என்றாள்.

புதிதாக உள்ளத்திலே எழுந்த காதற் கிளர்ச்சி கொண்டோ, அல்லது இறகுகளின் உதவி கொண்டோ, அல்லது காந்தத்தின் பின்னே செல்லும் ஊசியென அவள் பறந்து செல்வதை இயற்கை முறையாற் பின்பற்றியோ அவளோடு நானும் பறந்து செல்வேனாயினேன். இறகுகளின் உதவிகொண்டு பறந்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில், பறத்தல் அத்தனை சுலபமாகவும், சகஜமாகவும் தோன்றிற்று.

எங்கே போகிறோம்? உனது மாளிகைக்கா? என்று கேட்டேன்.

என் வீடு, உன் வீடு என்ற பேதக் கதையெல்லாம் இங்கே கிடையாது இது தன்னிச்சையலோகம்; முற்றிய ஞானத்திலே எவ்வாறு அபேத நிலை ஏற்படுகிறதோ, அது போல பரிபூர்ணமான போகத்திலேயும் அபேத நிலை தோன்றுகிறது. இங்கே எல்லோருக்கும் எல்லா மாளிகைகளும் உரிமைதான். யார் எங்கு வேண்டுமென்றாலும் எதேச்சையாக வாழலாம். நான் உன்னைக் கடலோரத்தில் சுகந்த மாளிகைக்கு அழைத்துப் போகிறேன்.

அபேதம், பேதம் என்று மிகப் பெரிய பேச்சுகள் பேசுகிறாயே! வேதாந்தம் எங்கே படித்தாய்?

போக நிலை நன்றாக உணர்ந்தவர்களுக்கு அத்வைத ஞானம் இயற்கையிலேயே உண்டாகும். போக மறியாதவர்கள் பேசும் அத்வைதம் பொய். உங்கள் மண்ணுலகத்திலே அந்த ஞான நடிப்பு மிகுதியாக உண்டு. எங்களுக்கு அபரோட்ச ஞானம் சலபம். பரோட்சமும் எளிதுதான். இங்கிருந்து உபசாந்திலோகம் வெகு சமீபம் போக மூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவும், யோகநாதனாகிய சிவனும் ஒன்றே யென்பதை அறியலாமா? இதெல்லாம் போகட்டும். இப்போது ஞானம் பேசத் தருணமன்று. கீழெல்லாம் பார்" என்றாள்.

நகரத்திலே இரண்டு பனை யுயரத்திலே பறந்து போய்க் கொண்டு கந்தர்வ நாட்டு மாளிகைகள், சங்கீதச் சாலைகள், லீலா மண்டபங்கள் என்பவற்றின் அற்புதங்களை யெல்லாம் நோக்கிச் சென்றேன்.

பறப்பதிலே உண்டான இன்பம் கொஞ்சமன்று. மண்ணுலகத்திலுள்ள சகல பிறவிகளிலும் பட்சிகளே அதிக சுகம் அனுபவிப்பதாகக் கருதவேண்டும். ஓடும் தண்ணீரிலே நீந்துவது சிறிது நேரம் இன்பமாயிருக்கும், ஆனால் வானத்தில் நீந்திச் செல்வது சதா இன்பம்

அதிலும் பர்வதகுமாரியைப் போல் ஓர் வழித்துணை கிடைக்குமாயின், வாழ்நாள் முழுவதும் பறந்து கொண்டே யிருக்கலாம். ஐரோப்பியர்கள் கந்தர்வ போகங்களையே இலட்சியமாகக்கொண்ட சாதியார் வான ரதங்கள் செய்து நடத்துகிறார்கள். ஆனால் அவர்களிடம் தமோகுணம் அதிகமாதலால், அந்தப் புதுமையை இன்ப வழிகளிலேயே விருத்தி செய்து கொண்டு போகத் தெரிய வில்லை. வானரதங்கள் ஏற்பட்டு இன்னும் சரியாக நடத்தத் தெரிவதற்கு முன்னாலே, எதிர்காலத்துப் போர்கள் வானத்திலேயே நடக்கக் கூடுமல்லவா? என்ற விஷயத்தைப் பற்றிப் பலவாறு ஆலோசனைகள் செய்யத் தலைப்பட்டு விட்டார்கள். ஆனால், வானரதங்களால் யுத்தம் நடத்துவது இப்போது கலப்பமாகி விட்டது. அவர்களுக்கு ஞாபகமெல்லாம் யுத்தத்திலேயும் கொலையிலேயும் இருக்கிறபடியால், அவற்றை அனுசரிக்கத் தகுதியில்லாத வர்களாகிறார்கள். இது நிற்க.

யட்சர் நாட்டிற்கு வந்த ஆரம்பத்திலே எனக்குப் பொறுக்க முடியாத மயக்கமும் திகைப்பும் விளைந்திருந்தன வென்று மேலே கூறியிருக்கிறேன். அவை சிறிது சிறிதாக நீங்கி இன்பவுணர்ச்சி மட்டும் மிஞ்சி நின்றது. அறிவிலே தெளிவுண்டாயிற்று. காலையில் விழித்தெழுந்து, முகநுடைத்துக் கடலருகே சென்று பார்ப்பவனது கண்ணுக்குப் புலப்படுவதுபோல, வானத்திலே பறந்து செல்லும் எனக்குக் கீழேயிருந்த விஷயங்களெல்லாம் மிகத் தெளிவோடு விளங்கலாயின. அப்பொழுது நான் கண்டு சென்ற செய்திகளையெல்லாம் விஸ்தரிக்க வேண்டுமானால் ஆயிரம் அத்தியாயங்கள் போதா. ஒரு சிலவற்றை மட்டும் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்.

பந்தாட்டம்

ஓர் மேடையின் மீது கந்தர்வக் குழந்தைகள் பூப் பந்தாடிக் கொண்டிருந்தன. ரோஜா பூப் பந்துகள்.

ஒரு சிறுவன், 'அட, ரசிகே! நீ பந்தை எரியும் போதெல்லாம் என் கைக்கோலுக்கு அகப்படாமல் வேண்டுமென்று கோணலாக, என் முகத்தைப் பார்த்து எறிகிறாய். இனி நான் உன்னோடு விளையாட மாட்டேன் என்றான். இது கேட்டு மற்றக் குழந்தைகளெல்லாம் சலீரென்று நகைத்தார்கள். எல்லாக் குழந்தைகளும் இவ்வாறு ஒன்று சேர்ந்து பல வார்த்தைகள் பேசியும், ஒருவர் மேல் ஒருவர் மோதியும், ஆடியும், பாடியும், சிரித்தும் விளையாடிக் கொண்டிருக்க, அவன் மட்டும் ஓர் ரோஜா நிறங்கொண்ட பளிங்காதனத்தின் மீது தனியே சாய்ந்திருந்து கொண்டு, பாதி குவிந்த விழிகளோடு ஆட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நான் பர்வதகுமாரியை நோக்கி, அதோ, விலகி உட்கார்ந்திருக்கிறானே, அந்தப் பையன் யார் என்று கேட்டேன்.

அவன் எனது தம்பி. அவன் பெயர் சித்தரஞ்ஜனன். அவன் குழந்தைப் பருவமாயிருந்த போதிலும், எங்கள் குலதெய்வமாகிய காமதேவனுடைய அருள் பெற்றவன் ஆதலால், குழந்தைகளோடு சேர்ந்து விளையாடுவதிலே வீரூப்பமில்லாமல், கவிதைகள் புனைவதிலேயும், மோகனமாகிப் பகற்கனவுகள் காண்பதிலேயும் பொழுது கழிக்கின்றான். ரோஜாப் பந்தை இந்தக் கிரீடாரமன் மீது எறிந்து ரசிகா என்ற அந்தக்கன்னிகையின் மீது சித்தரஞ்ஜனன் தெய்விகமான காதல் செலுத்துகிறான். இப்பொழுது அவன் ஏதோ கவிதை புனைகிறான் என்று தெரிகிறது. அவனை இங்கே அழைக்கிறேன், அவன் கவிதை கேட்பதில் உனக்குப் பிரியந்தானா?" என்றான்.

நான் வியப்படைந்து, எனக்கு அளவில்லாத பிரியம் என்று சொன்னேன்.

பர்வதகுமாரி அவனிக்குந் திசையை நோக்கிக் கையால் சைகை காட்டினாள். அவன் உடனே வான இறகுகள் விரித்துக் கண்ணிமைக்கு முன் நாங்குளிருந்த உயர் வெளிக்கு வந்து விட்டான்.

பர்வதகுமாரி அவனைத் தழுவி முத்தமிட்டு இவர் நம் நாட்டிற்குத் தரிசனத்தின் பொருட்டு வந்திருக்கிறார். நமது விருந்தாளி என்று என்னைக் காட்டினாள். பாலகன் என்னை நோக்கி வந்தே என்று வணங்கினாள். நானும் அவனைத் தழுவி உச்சி மோந்து வாழ்த்துக் கூறினேன். பிறகு பர்வதகுமாரியைக் கண்ணால் நோக்கிக் கவிதை பற்றி நினைப்புறுத்தினேன்.

அவள் தம்பியைப் பார்த்து, ரஞ்ஜனா, இப்போது உன் மனத்திற்குள்ளே ஒருபாடல் புனைந்து கொண்டிருந்தாயே, அதைச் சொல், இவர் கேட்க வேண்டுமென்கிறார் என்றாள்.

சிறுவன் சிறிது நாணமடைத்தான்.

நான் “குழந்தாய், கூச்சப்படாதே! சும்மா சொல் என்றேன்.

அவன், மண்ணுலகத்துப் பிராகிருத மொழியைப் போலிருக்கும் இன்சொல் நிரம்பிய கந்தர்வ மொழியிலே, ரசிகா பந்தெறிந்ததன் பொருட்டுக் கீரிடாரமன் சின முற்றதைக் குறித்து ஓர் பாட்டுப் பாடினாள். பர்வத குமரியின் தம்பியின் குரல் இன்பமாயிருந்ததென்று நான் எழுதவா வேண்டும்?

அவன் சொல்லிய பாடலை, எனது திறனற்ற தமிழ்ச் சொற்களிலே, சூரியனைச் சித்தரித்துக் காட்டுவது போல் ஒருவாறு மொழிபெயர்த்துக் காட்டுகிறேன்.

இடியேறு சார்பிலுற உடல் வெந்தோன்
 ஒன்றுரையா திருப்ப ஆலி
 முடியேறி மோதியதென் றருள் முகிலைக்
 கடுஞ்சொற்கள் மொழிவான் போலக்
 கடியேறு மலர்ப்பந்து மோதியதென்
 றினியானைக் காய்கின்றானால்
 வடியேறு வேலென வெவ் விழியேறி
 யென்னாவி வருந்தல் காணன்.

[இதன் பொருள்:—மேகத்திலிருந்து வெய்ய இடி தன் பக்கத்திலே விழ உடல் வெந்து போனவன் ஒன்றும் சொல்லாது சும்மா இருக்க, ஆலங்கட்டி, தலையிலே விழப் பெற்ற மற்றொருவன் மேகத்தின்மீது சினங் கொண்டு நிந்தை வார்த்தைகள் பேசுவதுபோல, வாசனை பொருந்திய ரோஜாப்பந்தைக் கொண்டு தன்மேலெறிந்து விட்டான் என்று இன்ப வடிவத்தாளாகிய ரசிகையைக் கோபிக்கின்ற இந்தக் கிரீடாரமன் அவள் வடியுற்ற வேல்களை எறிவது போல, விழிகளை என்மீது மோதிக் கொண்டேயிருப்பதால், என்னுயிர் வருந்துவதைக் காண்கிறானில்லை.]

மன்மத விழா

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சித்தரஞ்ஜனன் எங்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டான். நாங்கள் அப்பால் பறந்து செல்லலாயினோம் போகும் வழியெல்லாம் நிலவுக்கதிர்கள் செய்யும் மெல்லிய இசையும், மாடங்கள் தோறும் கந்தர்வ யுவதிகளும், வாலிபர்களும், குழந்தைகளும், பெரியோரும் ஆயிரவிதமான போகங்களிலே பொழுது கழிக்கும் காட்சியும் அற்புதமாயிருந்தன. பூலோகத்திலிருக்கும் போது நான் போகங்களில் இதத்தை விதமுண்டென்பதை பிரதிபா சக்தியினால் கூடக் கண்டிருந்ததில்லை. கொஞ்ச தூரம் போனவுடனேயே, பர்வத குமாரி அதோ, பார்! என்று காட்டினாள்.

“ஆகா, ஆகா! அங்கே என்ன விசேசம்?” என்று கேட்டேன்.

அதிவிசாலமான மாடம் காணப்பட்டது. அதில் ஐம்பதினாயிரம் பேருக்கு மேல் இருப்பார்கள் என்று தோன்றிற்று. பெரிய கூட்டம். ஆனால் பூலோகத்திலுள்ள கூட்டங்களைப் போல, ஒருவருக்கொருவர் நெருங்கி மேலே விழுந்து தள்ளி, கையால் ஒதுக்கிக் காலால் மிதித்து முகங்களைச் சளித்துக் கொண்டு வெயர்த்து வெந்து போயிருக்கவில்லை. அந்த கந்தர்வக் கூட்டத்தார் வளைய வளைய அங்குமிங்கும் சலித்துக் கொண்டிருந்த போதிலும் ஒருவருக்கொருவர் சிறிதேனும் தொந்தரவு செய்யாமல் விசாலமான இடம் விட்டு முகமலர்ச்சியுடன் சஞ்சரித்தனர். எதிரே பெண்கள் வந்து விலக இடமில்லாமற் போனால் உடனே இறகு விரிந்து மேலே எழும்பி அந்த பெண்கள் போன பிறகு இறங்கிக் கொள்வார்கள். இத்தனை பெரிய கூட்டம் இத்தனை இன்பமாயிருந்ததைப் பார்த்து எனக்குண்டான வியப்புக் கொஞ்சமில்லை. அவர்கள் ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொள்வதும், முத்தமிட்டுக் கொள்வதும், சில சமயங்களில் மிக வணக்கத்துடன்

கும்பிட்டுச் செல்வதும், சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுவதும்—
என்ன அன்பு! என்ன மரியாதை! என்னால் வருணிக்குந்
தரமன்று.

பர்வதகுமாரி, அங்கே என்ன விசேஷம்? என்று
கேட்டேன்.

மாட நிலத்தினிடையே ஒரு மண்டபந் தெரிகிறது
பார்.

ஆம்.

அங்கே கிளி வாகனத்தின் மீது என்ன வைத்திருக்
கிறது?

மன்மத விக்ரகம்.

அவருடைய திருவிழா என்றான்.

அந்த மன்மத விக்ரகத்தைக் கண்டவுனே நான்
பிரமித்து விட்டேன். குமாரி, இது யாரால் செய்யப்
பட்ட சிலை? என்றேன்.

எங்கள் நாட்டு சிற்பிகளால் என்றனர். எனக்குத்
திடீரென்று பாரத நாட்டிலே சிலைத் தொழில் இப்போது
சீர்குன்றி நாசமடைந்து போயிருக்கும் விசயம் ஞாபகத்
திற்கு வந்தது.

அட்டா! சுந்தர்வ நாட்டிற்கு வந்தும் அந்தக் கஷ்ட
தேசத்தினுடைய ஞாபகம் மறக்கவில்லையே என்று வாய்
விட்டுக் கூறினேன்.

உனது உருவம் சிறிது காலத்திற்கு சுந்தர்வ ரூபமாக
மாறியிருந்த போதிலும், பிறவி மாறவில்லை என்பதை
அறி என்றனர் குமாரி.

அது போகட்டும், இதுபோல் சிலைகள் உங்கள்
நாட்டிலே அதிகமாக உண்டோ? என்றேன்.

நாளைக்கு உன்னை அமிருத அருவிக்கு அருகேயுள்ள
சித்ரசாலைக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறேன். அப்போது
எல்லாம் பார்க்கலாம் என்றனர்.

இப்படிக் குமாரியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த நேர மெல்லாம் எனது விழிகள் கீழே தோன்றிய மன்மதனின் சிலையினின்றும் அகலவில்லை.

உங்கள் நாட்டுச் சிற்பிகளுக்கு இத்தனைசிற்பத் திறமை இருந்த போதிலும் அநங்கனுக்கு உருவம் ஏற்படுத்தலாகாது என்பது தெரியவில்லை. இஃதோர் விந்தையே என்றேன்.

சபாஷ்! மனித நாட்டிலிருந்து வந்து, கந்தர்வத் தொழிலுக்குப் பிழை கூறத் தொடங்கிவிட்டாய்! எங்கள் நாட்டுக்குள்ளே இதைப்போன்ற பெருமை கொண்ட சிலை வேறே கிடையாது. கொஞ்சம் உற்றுப் பார். எவ்வளவு உற்றுப் பார்த்த போதிலும் உனக்கு அந்த உருவச்சிலைப் பற்றிய உண்மை சொன்னாலொழியத் தெரியாது.

அந்தப் உருவச் சிலை மண்ணாலேனும் பளிங்காலேனும் செய்யப்பட்டதன்று. மனோமயமாகிய நுண்வான் (சூட்சும ஆகாசம்) கொண்டு செய்யப்பட்டது. மனதிலே பிறந்த காமதேவனுடைய உண்மை உருவம் இதுவே. இதைச் செய்த மயனை நாங்கள் த்விதியப் பிரம்மா (இரண்டாம் பிரம்மா) என்று சொல்வதுண்டு. பிரம்மாவால் செய்யப்பட்ட காமதேவன் உயிருள்ளவனாக இருக்கிறான். இப்பதுமைக்கு உண்மையுயிர் இல்லாவிடினும் கலையுயிர் (சைத்திரிக ஜீவன்) கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றனர்.

ஒவ்வொரு காட்சியைப் பற்றி எழுதும்பொழுதும், வியப்புற்றேன், வியப்புற்றேன் என்று ஒரே வண்ணமாக மீட்டும் மீட்டும் சொல்லி எனக்கு அலுத்துப் போய் விட்டது. கந்தர்வ நாடே வியப்பு நாடு.

மன்மதனுடைய பிம்பத்துக் கருகே ரதி பிம்பத்தைக் காணோமே? என்று கேட்டேன்.

அது கந்தர்வலோக ரகசியம். உன்னிடத்தில் சொல்லக்கூடாது என்றாள்.

நானும் தற்காலத்திற்கு கந்தர்வனென்பதை நீ மறந்து விடுகிறாய்!

அப்படியானால், நீ யோசனை செய்யும் விஷயத்தில் உனக்கே விளங்கும். அது போகட்டும். சற்றுக் கீழே இறங்கி நன்றாக எல்லாவற்றையும் பார்ப்போம், வா. இங்கிருந்து பேசிக் கொண்டிருப்பதைவிட அங்கே போய்ப் பார்ப்பது நலம் என்றாள். சற்றுக்கீழேயிறங்கி அத் திரு விழாவின் வினோதங்களை யெல்லாம் பார்த்தோம். இப்புறம், மன்மத விக்ரகத்துக்குப் பூசைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. அப்புறத்திலே மன்மதன் தகன கதை, அவன் திரும்பவும் உயிர்த்தெழுந்த பருவம் வரை, சிற்பக் காட்சிகளாலும், சித்திரக் காட்சிகளாலும் நன்கு விளங்கப்பட்டிருந்தது.

வசந்த காலம் சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். யதார்த்தத்திலேயே கந்தர்வ நாட்டில் அப்போது வசந்த காலம் (அதுபற்றியே காமன் திருவிழாக்கொண்டாடினார்கள்.) எனவே, கந்தர்வச் சிற்பிகளின் அற்புதத் தொழிலுக்குப் பிரகிருதி தேவியும் துணைபுரிவாளாயினள்.

பாடுகின்ற குயில்கள், மலர் புனைந்த மரங்கள், வாவி, கூடி விளையாடும் மான்கள், வண்டுகள் முதலாகத் தென்றல் கொண்டு வரும் மெல்லிய மகரந்தத்தூள் வரை, வசந்த காலத்தின் காட்சிகளெல்லாம் உண்மையினும் உண்மையாகத் தோன்றின. அங்கு தேவதார மரங்களால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய மண்டபத்தில் சூரிய காந்தக் கல் மேடையில் உட்கார்ந்து, சித்தத்தை யடக்கி நிலையில் நிறுத்தி, முக்கண்களின் பார்வைகளை மூக்கின் நுனியிலே செலுத்தி அலையோய்ந்த சமுத்திரம்போல அசைவற்றிருந்த சிவபெருமானின் உருவப் பதுமை நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்தது.

எதிரே தவத்தால் மெலிந்த சௌந்தரிய தேவதை வந்து நிற்பது போல, தவவேடங்கொண்ட பார்வதிதேவி நின்று அர்ச்சனை செய்து கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குப் பின் பக்கத்திலே மதனன் தனது கரும்பு வில்லின் நானேற்றிப் புஷ்ப பாணந் தொடுத்துக் காத்து நிற்பது போல ஓர் உருவம் நின்றது

மற்றொரு பக்கத்திலே, மன்மததகனம் சித்தரித்துக் காட்டப்பட்டிருந்தது. பின்புறமாகத் திரும்பி, சத்திய தேவதை கொடுங்கோபத்தில் நிற்பதுபோலப் பரமசிவன் முகத்திலே கோபத்தழல் பொங்க நிற்பதும், அவனது நெற்றியிலுள்ள ஞான விழியினின்றும் தீ வெள்ளமாகப் பாய்ந்து மன்மதனுடைய உருவில் நெருப்புப் பற்றி எரியும் காட்சியும் எழுதியிருந்ததைப் பார்த்து என் மனதிலே நடுக்கமுண்டாயிற்று, பர்வதகுமாரியின் கையோடு சேர்ந்திருந்த எனது கையைப் படரென்று பிடுங்கிக் கொண்டேன்.

பர்வதகுமாரி கடகடவென்று நகைத்து, சித்திரத்துக்கு அஞ்சுகின்றாய்! என்றாள். அது வெறுஞ் சித்திரந்தான் என்று என் மனதில் உறுதி செய்துகொள்ள முடியவில்லை. கோயிலிடையில் மதன வடிவத்தின் அருகே ரதியுருவம் காணாவிடினும், இங்கே அவனது எரியும் உடலருகே ரதிதேவி ஆ! ஆ! என்று கதறி நிற்பதுபோல எழுதியிருந்தது. அவள் முகத்தில்—உடல் முற்றிலும்—காணப்பட்ட சோகத்தையும் பரிதாபத்தையும் என்னால் வருணிக்க முடியாது, கந்தர்வ சிற்பனுடைய சித்திர சலாகை எங்கே? எனது பேதையெழுதுகோல் எங்கே? எத்தனைக் கெத்தனை!

மற்றொரு பக்கத்தில், சிவனுக்கு விவாகம் முடிந்து பார்வதி பாகனாக விளங்குகிறார். ரதிதேவி வந்து வணங்கி நிற்கின்றாள். சிவன் புன்னகை பூத்து அருள்

புரிய, மதனன் சாம்பலிலிருந்து மீண்டும் உயிருடன் எழுந்து பார்வதியையும் முடியால் வணங்கிக்கொண்டு கையினால், அவ்விருவரின் மீதும் அம்புகள் தொடுக்கின்றான். பார்வதி ஐயனைத் தழுவிக்கொள்ளுகின்றாள். இவ்வாறு மதனன் கோயிலிலே இருக்கும் ஒவ்வொரு காட்சியின் முன்னேயும் கந்தர்வ சனங்கள் வந்து பலவாறாகத் தொழுது கொண்டிருந்தனர். சில பெண்கள் கையில் யாழ் வைத்துக் கொண்டு பாடினர். ஒரு பக்கத்தில் வாலிபரும் மாதர்களும் இணையிணையாகப் பலவிதக் கூத்துக்களாடி ஓர் வளையமாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

பறவைக் கூத்து

ஒரு திசையிலே ஒரு வாலிபனும் யுவதியும் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி அப்படியே மயங்கிப் பதுமைகளைப் போல நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இஃதன்றிப் பலப் பலகாட்சிகள், இன்னுமோர் புறத்திலே பறவைக் கூத்து நடைபெற்றது. அவர்கள் அந்தரத்திலே ஆயிரவிதமாக ஒருவரையொருவர் சுழற்றிக் கொண்டு, அத்தனையிலும் இசை நெறி தவறாமல் கூத்திட்ட விந்தை சிறிதன்று. அக் கூத்துகளிலே ஒன்று மிகவும் நயமாயிருந்தது- இடையில் ஓர் யுவதி, அவளினின்று நான்கு முழத் தொலை இடையிட்டு இரண்டு வாலிபர்கள் வண்டிச் சக்கரம் தனது குடத்தைச் சுற்றுவதுபோல மேலுங் கீழுமாய் வட்டமிடுவார்கள். ஒருவன் உச்சிமீது நிற்கும்போது மற்றொருவன் தாளின்கீழ் நிற்பான். இவளது கைப்பக்கங்களில் அவ்வளவே தொலையிட்டு, இரண்டு சுந்தரிகள் மூளையைச் சுற்றி சக்கரம் சுழல்வதுபோலச் சுழன்று கொண்டிருப்பார்கள். ஒருத்தி இடக்கைக்கு நேரே வரும்போது மற்றொருத்தி வலக்கைக்கு நேரே இருப்பாள்.

இங்ஙனம் சுற்றும்போது ஒவ்வொரு சுழற்சியிலும் இவ்விரண்டு சந்தித்தானங்கள் ஏற்படுமல்லவா? அப்பொழுது அவர்கள் முத்தமிடுவதுபோல இதழ்த்தொனி செய்வது, இடையில் நிற்பவள் வாசிக்கும் புல்லாங்குழல் கீதங்களுக்குத் தாளமாகும். இப்படி ஆயிரம் சேர்ந்து ஒரு பெரிய வளையம்! அரை நாழிகை கழிந்தவுடனே இந்தப் பாணி கழிந்து மற்றோர் பாணி.

நேரமாகிவிட்டது. நாம் கடற்கரைக்குப் போகலாம் என்றாள் பர்வதகுமாரி. எனக்கு அந்தத் திருவிழாவை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல மனமேயில்லை. ஆனால் பர்வதகுமாரியின் சொல்லைத் தட்ட யாருக்கேனும் மனம் வருமா?

கடற்கரை

பறந்து பறந்து கடலுக்கருகே வந்து சேர்ந்தோம். நெருங்கி வரவே, உள்ளூயிரிலே புகுந்து இனிய சலனங்கள் தருவதும், காரமில்லாத தழதழத்த இயற்கையுடையது மான இனிமையான தன்மை கொண்டதோர் நறுமணம் புலப்பட்டது. குமாரி சொல்லியிருந்த நறுமண மாளிகை சமீபித்து விட்டதென்பதை அறிந்து கொண்டேன். இம் மாளிகைக்கு இத்தனை இனிய கந்தம் எப்படி ஏற்பட்டது?" என்று நான் கேட்க வாயெடுக்கு முன்பாகவே அவள் எனது உள்ளக் கருத்தைத் தெரிந்து கொண்டு பின் வருமாறு கூறலாயினள்.

"கஸ்தூரிக் கற்களாலும், தேவ சந்தன மரத்தாலும் இம்மாளிகை ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், இதைச் சூழ்ந்துள்ள பூங்காவனத்திலே உங்கள் உலகத்தில் கண்டறியாத அதிசு கந்தமுடைய பலவித மலர்ச்செடிகள் இருக்கின்றன" என்றாள்.

இங்ஙனம் பேசிக்கொண்டே, சுகந்த மாளிகையின் உச்சி மேடையில் போயிறங்கினோம். எங்களைப் போலவே இணையிணையாகப் பலர் அங்கே வந்திருந்து கடற்காட்சியை நோக்கிக் களித்துக்கொண்டிருப்பது கண்டேன். ஓர் ஓரத்திலே போடப்பட்டிருந்த இரண்டு ஆசனங்களில் போய்ச் சிரமபரிகாரமாகச் சாய்ந்து கொண்டோம். அவ்வாசனங்கள் இலவம் பஞ்சு போன்ற யாதோ ஒரு பொருள் பொதிந்தனவாய், வெண்பட்டால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் சாய்ந்தவுடனே, தாயின் மடியிலே சாய்ந்தது போல உள்ளத்திற்கு ஆறுதல் உண்டாயிற்று.

எதிரே கடல். சந்திர கிரணங்களால் ஜோதியுயிர் கொடுக்கப் பெற்ற அலைகள். வெள்ளை மலர்கள் புனைந்து, புஷ்பச் குன்றுகள் கிடப்பதுபோலத் தோன்றிய கப்பல்கள். தூரத்திலே, அன்னங்கள் மிதப்பது போல மிதந்த இன்பப் படகுகள், மேலே சந்திரன், வெள்ளி மேகங்கள், இம்மேகங்களிலே சில வலைகள் பரப்பியிருப்பது போலத் தோன்றும்; சில அலைகளடிப்பது போலிருக்கும்; ஒன்று பூச் சிதறியது போலத் தோன்றும்; கீழே மிதக்கும் படகுகளுக்கு வானக் கண்ணாடியிலே தோன்றும் சாயைகள் போலச் சில மிதந்து செல்லும். இனி, நட்சத்திரங்கள்! வானக் கடலிலே வெடித்தெழுந்த வயிரங்கள்! சிதறுண்ட இன்பங்கள்! வானப் பொய்கையிலே மனமெனும் சிறிய வண்டு போய் ஒளித்தேன் குடிப்பதற்கமைந்த எண்ணில்லாத மலர்கள்! திசையென்ற அநந்த பொருளுடன், ஈசனறிவு என்ற அநந்த பொருள் தாக்கியபோது பொறித்தெழுந்த கடர்ப் பொறிகள்!

படகுகளிலே இணையிணையாக கந்தர்வ இளைஞர்களும் பெண்களும், சிலர் பாட்டிலும், சிலர் ஆட்டத்திலும், சிலர் வாத்தியங்கள் வாசிப்பதிலும் களிப்பவராகி, அலை முழக்கமாகிய பேரிகைக்கு இவர்கள் பல விதங்களிலே ஆரவாரஞ் செய்வாராயினர். சந்திர கிரணங்களும் இவற்றிடையே மாறாய் புதுமை கொண்ட பொன்வண்டொலியிசைத்துக் கொண்டிருந்தன. கடற் காற்றோடு, பர்வத குமாரியின் நெற்றி மீதுள்ள குழற் சுருள்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

ஆ! உருவம் காந்தர்வமாக மாறிவிட்ட போதிலும், எனது உயிர் மானிட உயிராதலால் இத்தனை இன்ப மிகுதியை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. புலன்கள் திகைத்துப் போய்விட்டன. அறிவு மயங்கி விட்டது. இன்பமாகிய கடலின் அலைகளிலே எனதுயிர் சிறிய நுரை போல எற்றுண்பதாயிற்று. இன்பமாகிய புயற்காற்றிலே எனதுயிர் சிறு தூரும்பு போலச் சுழல்வதாயிற்று. என்ன

சுகந்தம்! என்ன இசை! என்ன காட்சி! பர்வதகுமாரியுடன் நான் ஏதேதோ, தொடர்பற்ற மொழிகள் பேசுவேனாயினேன். இன்பக்கொடுங்கள் அறிவினை அமிழ்த்தி விடவே, நா, தனது கடிவாளமிழந்த காட்டுக் குதிரை போல, கண்ட கண்ட இடங்களில் சஞ்சரிப்பதாயிற்று. இன்பம் தெவிட்டிப் போய் விட்டதென்று நான் சொல்லவில்லை. நான் போக்தா (அனுபவிப்பவன்) ஆக இருந்தது போய், அது போக்தாவாகி என்னை விழுங்கித் தீர்த்து விட்டது. பேசிக் கொண்டிருந்தபடியே கண்ணையர்ந்து விட்டேன்.

சில பொழுது கழிந்ததின் பிறகு, விழிப்படைந்தேன். சூரியோதய காலம் கடலும் வானும் கூடித் தழுவிய இடத்தில், அவற்றின் கூட்டத்திலே தோன்றிய சோதிக் குழந்தை போலப் பரிதிவட்டம் பிறந்தது; கிழக்குத் திசையில் வானமெங்கும் நெருப்புக் குழம்பு பரந்திருந்தது. தீப்பட்டெரியும் தீவுகள் போல மேகங்கள் காணப்பட்டன. மேகங்களுக்கு மனித புத்தியுண்டென்று நினைக்கிறேன். தமது இருளியற்கையை மாற்றித் தம்மை ஒளியுடையனவாகச் செய்யும் சூரியனை இவைகள் அமுக்கிக் கொன்றுவிடப் போகின்றன.

பரஸ்பரம் அன்போடு வாழுங்கள் அன்பே சிவம் என்ற பெருந்தர்மத்தைக் கூறி யூதசாதியாரை ஒளிபெறச் செய்ய வேண்டுமென்று நாடிய கிறித்து முனியை—தான் பிறந்ததால் யூதசாதிக்கே ஓர் புகழும் மாண்புங் கொடுத்த கிறித்து முனியை—யூத சாதியார் பகைத்துக் கொல்லவில்லையா? அதாவது, கொல்ல முயன்றார்கள்; அவர்களால் கொல்ல முடியவில்லை. கிறித்து முனி இன்று வரை உயிரோடிருக்கிறார். தர்மத்தின் பொருட்டாகவும், மக்கள் மீதுள்ள அன்பின் பொருட்டாகவும், உலகத்தாரின் தூற்றுதல், உலகத்தார் செய்யும் கொடுமை என்ற சிலுவையில் ஏற்றுண்டு வருந்தும் ஒவ்வொரு மனிதனிடத்தேயும் கிறித்துவே விளங்குகின்றார்.

எனக்கு அந்த மேகங்களைப்பார்க்கும்போது பாரிசேயர்கள் முதலிய யூதக் குருக்களின் நினைப்பு வந்தது. கணப் பொழுதின் பின்பு அந்த ஜோதிக் கோளம் மேலெழுவதாயிற்று. வச்சிராயுதங்கள் போலத் தோன்றிய தனது கிரகங்களால் அம் மேகங்களை உடைத்துச் சிதறி, ஏற்றி அசைத்துக் குழப்பிப் புரட்டி ஒட்டித் தொலைத்து விட்டு, பால சூரியன் மிகுந்த வெற்றிக் கோலத்துடன் கிரணங்களை உலக முழுவதிலும் பரப்பி விடுதலை பெற்ற ஓர் பேருண்மை போல ஒளி வீசுவானாயினன். உலகம் மகிழ்ச்சி பெற்றது. சுந்தர்வ மாதர்களுல்லாம் பூபாள ராகத்தில் காயத்ரி பாடித் துதித்தார்கள்.

அருவி

அருவிக்கு வா. எழுந்திரு, நீராடப் போவோம் என்றனர், எனது உயிர்ப் படகிற்கு மீகாகை வந்து முளைத்த இனையவள்.

அருவிக் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தோம். அருவி உயர்ந்த குன்றுத் தலையிலிருந்து இரண்டு படிகளாக இடை நிலத்திலுள்ள பொய்கையில் வீழ்ந்து, அங்கிருந்து மறுபடி தரையில் விழுகின்றது. நீரருவிக்குப் பல புலவர்கள் மாலை முதலியவற்றை உவமையாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது எனக்கு சம்மதமில்லை. வானும், கடலும், இராமாயணமும் தமக்குத் தாமே நிகர் என்று பெரியோர் சொல்லியிருப்பது போலவே, அருவியையும் உவமையற்றதாகக் கொள்ள வேண்டும். நாங்கள் வருவதற்கு முன்னாலே அங்கு பலர் வந்து குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அப்போது செய்த வினோதங்களைப் பார்க்கும் போது அற்புதமாயிருந்தது. இப்பொழுது மண்ணுலகத்திலிருந்து திரும்ப எழுதும்போது, உள்ளபடி யெழுதச் சிறிது கூசுகின்றது. மண்ணுலகத்திலே சிலர் எழுத்திலும் பேச்சிலும் மகா சுத்தர்கள். நினைப்பிலும், நடையிலும்-? கீழே விழுந்த அருவி சிறிய ஆரூக ஓடுகின்றது. அந்த ஆற்றில் வழியெங்கும் சிறு சிறு பாறைகள், ஒவ்வொரு பாறையிலும் ஒவ்வொரு பார்க்கலாம். பாறை மீதிருந்து சிவ்வென்று பறந்து வந்து அருவியை வலம் செய்து இடையே நின்று கொண்டிருந்து விட்டு மறுபடி தத்தம் பாறைக்குப் போய் விடுவார்கள் தூய நெஞ்சுடையவர்களுக்கு எல்லா விஷயங்களும் தூய்மை கொண்டன வாகவே தோன்றும். கந்தர்வ நாட்டில் எவர் மனத்திலும் வேற்றுமை கிடையாது. ஆகையால் ஆடைமுதலிய விஷயங்களில் அவர்கள் அதிக நாணம் பாராட்டுவதில்லை... ஆ! என்ன சௌந்தர்யம்!...

அருவியில் குளித்து முடித்த பிறகு பக்கத்திலுள்ள ஓர் ஆலயத்திற் சென்று அநேகர் தத்தம் இஷ்ட

தெய்வங்களுக்குப் பல வகைகளிலே பூசை புரிந்தார்கள். சித்திர வித்தையிலே, ஒப்பற்று விளங்கும் கந்தர்வ நாட்டார் தமது கோயில்களிலே யாதொரு சிற்பங்களும் இல்லாதனவாகச் சில கோயில்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். அக் கோயில்களின் சிகரங்களிலே 'ஓம்' என்று ஒளி மீயழுத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. உற்சாகக் கொண்ட நாட்டங்களும், வேடிக்கைகளும் பிரதானமாகக் கொண்ட ஆலயங்களிலே தான் சிற்பங்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். மனப் பூர்வமாக ஆத்ம சுத்தி தேட விரும்பும் இடங்களில் சிற்பங்கள் வைப்பதில்லை. அவரவர்கள் தத்தம் இஷ்ட தெய்வங்களைத்தியான ரூபமாக வணங்குகிறார்கள். போகத்திற்கும் யோகத்திற்கும் சம்பந்தமுண்டு. கந்தர்வலோகத்திலிருந்து சாந்தி லோகம் வெகு சமீபம் என்று குமாரி சொல்லியதின் பொருள் எனக்குச் சிறிது சிறிதாக விளங்குவதாயிற்று. சௌந்தரியத்தை தாகத்துடன் தேடுவோர்களுக்கு சத்தியமும் அகப்பட்டுவிடும். உண்மையே வனப்பு, வனப்பே உண்மை என்று ஓர் ஞானி சொல்லியிருக்கிறார். ஆலயத்துக்குள்ளே நானும் குமாரியும் பிரவேசித்தோம். குமாரி! இஷ்ட தேவதா பூஜைக்குரியது இவ்வாலயம் என்கிறாய். உனக்கு இஷ்ட தெய்வம் எது? நீ எதை வணங்கப் போகிறாய்? என்று கேட்டேன். குமாரி, எனக்கு இஷ்ட தெய்வம் மதனன். நான் அவனைத் தியானம் செய்வேன். நீ உனக்கு விருப்பமான தெய்வத்தை வரித்துக் கொள் என்றாள்.

எனக்கு இஷ்ட தெய்வம் நீயே. நான் உன்னையே தியானம் செய்யப் போகிறேன் என்று நான் சொன்னேன்.

நன்று! நன்று! என்று கூறிச் சிரித்தாள். பிறகு, "தோழா, மனங் கொண்டது தெய்வம். நீ எந்த வடிவத்திலே தெய்வத்தை வணங்குகிறாயோ, தெய்வம் உனக்கு அந்த வடிவமாக வந்து அருள் செய்கின்றது தெய்வ மென்பது யாது? தெய்வ மென்பது ஆதர்சம்; தெய்வ

மென்பது சித்த லட்சியம்; தெய்வமென்பது உண்மை. தெய்வ மென்பது வனப்பு என்றுள்.

ஆம். உலகத்திலே மனிதனாகப் பிறந்தால் இராமனைப் போல ஒழுக வேண்டும். அதிற் சிறந்தது வேறேதுமில்லை என்று சொல்பவனுக்கு இராமன் தெய்வம். தன்னை மறந்து, தனதன்பம் கருதாமல், செளந்தரிய வெள்ளத்திலே தன் உயிரை யிழந்து பர்வத குமாரியை நான் தெய்வமாகக் கொள்ளும் பட்சத்தில் எனக்கு அதுவே மோட்ச சாதனம். காளிதாசன் தாசி வீட்டில் செய்த பூஜையைப் பற்றி நம்மவர் சொல்லும் பொய்க் கதையிலே கூட உண்மையிருக்கின்றது.

பர்வதகுமாரி, ஆலயத்துள்ளே ஓர் தனியிடத்தில், கீழ்த்திசை நோக்கிப் பத்மாசனமிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு கண்ணிலே பரவசவெறி மிதக்க, “ஓம் நம : ப்ரம்மணே” என்று சொல்லிச் சொல்லி ஜபித்தாள். நானும்—வினையாட்டன்று, யதார்த்தமாகவே—அவளெதிரில் பத்மாசனத்திலிருந்து கொண்டு, திரிகரணங் களையும் அவள் மீது செலுத்தி “ஓம் நம ; குமாரியை” என்று யோசுத்திலே அமர்ந்து விட்டேன். யோசுந் தெளிந்து எழுந்து நின்றேன். பர்வதகுமாரி ஈறப்படு, என்று சைகை காட்டினாள். காலை ஞாயிற்றின் பால கிரணங்களை தாகந் தீரக் குடித்துக்கொண்டு பறக்க லாயினேன். பறந்து, சித்திரசாலைக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

ஆகா! எத்தனை பெரிய முயற்சியிலே தலையிட்டு விட்டேன்! சாதாரணமாகக் கல்கத்தாலிலுள்ள காட்சிச் சாலையை வர்ணிக்க வேண்டுமென்றால், அதற்கென்று ஓர் நூல் எழுத வேண்டும். கந்தர்வ நாட்டுச் சித்திர சாலையி லுள்ள காட்சிகளை நான் எப்படி எழுதிக் காட்டுவது?

சித்திரசாலைக்குப் போவோம், வா. நேற்றெல்லாம் இயற்கை நலம் பார்த்தாய் விட்டது. இன்று காலை அருவி பார்த்தோம். இனி உங்கள் நாட்டுச் செயற்கை நலம்

களைக் காண வேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு உண்டா கிறது. இந்த வானமோ மிகப் பெரியது. அதி சுந்தர மானது. அதோ தூரத்திலே தெரியும் குன்றும் அதன் முடியிலே வானமும் சேர்ந்து நிற்குமிடத்தில், எத்தனை அழகாயிருக்கிறது பார்? ஓகோ—இதையெல்லாம் நின்று பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தால், இப்படியே பொழுது போய்விடும் சித்திரசாலைக்குப் போகலாம் என்றேன். பர்வதகுமாரி கல்லென்று நகைத்தாள். அவள் விழிக்கடை களிலே குறும்புக் குணம் தோன்றியது!

குமாரி! இப்படி யெல்லாம் சிரித்தால் பிறகு நீ எனக்கு இஷ்ட தேவதையில்லை. உன்னை முத்தமிடுவேன், பார்த்துக் கொள் என்றேன்.

பர்வதகுமாரி முன்னிலும் இருமடங்கு நகைத்தாள். நானும் அவளைப் பயமுறுத்தியபடியே தண்டனை செய் தேன். அவள் சினந் தோன்றிய விழிகளோடு பார்த்தாள். நீ ஏன் இரண்டாம் முறை சிரித்தாய்? என்று வணக்கத் தோடு சொன்னேன்.

நான் அதன் பொருட்டுக் கோபிக்கவில்லை. சுந்தர்வ நாட்டு யுவதிகளை உண்மையான பக்தர்கள் இவ்வித தண்டனை செய்யும் போது கன்னத்தைத் தீண்டுவதில்லை. நீ...க...க என்று குழறி விட்டாள்.

நான் சுந்தர்வ விதிப்படியே அந்த அற்புகக் குற்றவாளி யின் இதழிலே தண்டனை நிறைவேற்றினேன்.

கலீரென்று நகைத்து, மூடத் தோழா! இதுதான் சித்திரசாலை என்றாள்.

மெய்மறந்து விட்டேன்.

குமாரி, பரிகாசம் செய்கிறாய். இதுவா சித்திர சாலை!

“ஆம், இது எங்கள் சித்திரச்சாலையிலே பூர்வத்தில் ரமாநாதர் என்பவரால் அமைக்கப்பட்ட வனக் காட்சி.

இதை வனமென்று நீ நினைத்தது பெரியதில்லை. எங்கள் உலகத்தார்களே இது இயற்கை வனமென்றும், செயற்கை வனமென்றும் தெரியாமல் அடிக்கடி ஏமாந்துபோவதுண்டு என்றான்.

அப்பால் சிற்பங்கள் வைத்திருக்கும் மண்டபத் திற்குப் போனோம். ஒரு பக்கத்தில் ஜீவராசிகளின் வடிவங்கள் காணப்பட்டன. கண்ணுக்குத் தெரியாமல் பூதக் கண்ணாடியால் பார்ப்பதற்குரிய சிற்றுயிர்களைத் தவிர மற்றபடி அனேகமாக எல்லா பிராணிகளின் உருவங்களும் அங்கேயிருப்பது கண்டேன். எனக்கு பிராணி நூலில் தக்க பயிற்சியும், விருப்பமும் இல்லையாதலால், அக் காட்சியின் ரசங்களைப் போதியபடி அனுபவிக்க முடியவில்லை. மற்றொரு புறத்திலே சுந்தர்வச் சிற்பங்கள் வகுப்புற்றிருந்தன அங்கு மிகுந்த ஆவலுடன் போனேன். பெண்ணிடத்தேனும், ஆணிடத்தேனும் சுந்தரமான வடிவம் காணப்படுமாயின், அதைப்போன்ற இனிய காட்சிகள் உலகத்திலே பலவல்லலை. அசேதனப் பொருள்களிலேகூடச் சிறந்த அழகு தோன்றுமிடத்துக் கையெடுத்துக் கும்பிடத் தக்கதாக இருக்கின்றது. அவ்வாறிருக்க, ஓர் பெண் அல்லது புருஷனுடைய முகத்திலே சைதன்ய ஒளியுடன் கலந்த அழகு தோன்றுமாயின், அது மிகவும் கவர்ச்சியுடையதாகுமென்பது சொல்லியாக வேண்டுமோ? மனித வடிவம் சௌந்தரியமா யிருப்பதைக் காண்பதில் எனக்கெப்போதுமே அளவிறந்த தாகமுண்டு. ஆனால், பூலோகத்தில் பரிபூரண சௌந்தரியமுடைய பெண் புருஷர்கள் இல்லை. மனிதனிடத்தே சுத்தமும், சாந்தியும் இல்லாதபடியால் பூமண்டலத்து மனிதர்கள் பொதுவாகப் பார்ப்பதற்கு விகாரமாயிருக்கிறார்கள். ஏனெனில், உள்ளநிலை உடலிலே தோன்றி விடுகிறதாதலின். அதிலும் நான் பிறந்த நாட்டிலே பஞ்சத்தாலும், நோயினாலும், அவற்றின் மூலமாகிய அடிமை நிலையாலும் ஆண்களும் பெண்களும் கண்ணால் பார்ப்பதற்குக் கூசும்படி. அத்தனை குறப்பி

களாயிருக்கிறார்கள். [இது பாரத நாட்டிலே தற்காலத்தில் விதியாயிருக்கின்றது. இதற்கு விலக்குகள் உண்டென்பது சொல்லாதே அமையும்.] வல்லோர் தீட்டிய சித்திரங்களும், வல்லோர் செய்த பதுமைகளுமே பாரதவாசிகள் சௌந்தரியக் காட்சியை இழந்து விடாமல் காக்கின்றன. நமது புராணக் கவிஞர் முதலாயினோரும் நமக்கு இவ் விஷயத்தில் துணை செய்கிறார்கள். இத்தருணத்தில் நமது நாட்டுச் சித்திரத் தொழிலை நாம் பாதுகாக்காமலிருப்போமானால், இன்னும் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்கப்பால் பாரத நாட்டில் எவருக்கும் கண் தெரியாமலே போய்விடும். நிற்க.

சித்திர சாலையிலே இடம் பெற்றிருந்த கந்தர்வ வடிவங்களைப் பார்த்தபோது எனக்கு முன்பு மதன விக்கிரகத்தைக் கண்டவுடன் பிறந்த பரவச நிலை பிறக்கவில்லை. ஏனென்றால், கந்தர்வ நாட்டில் தெய்வச் சிற்பங்களைத் தவிர, மற்றச் சிற்பங்கள், அந்நாட்டுச் சிற்பிகளின் தொழில் வன்மையைக் காட்டுகின்றனவேயல்லாது, அவர்களுடைய உள்ளத்தேட்டத்தை விளக்குந் தகைமையுடையன அல்ல. எப்படியெனில், பூலோகத்திலே யவன (கிரிஸ்) தேசத்துப் பிரதிமைகள் மிகக் கீர்த்தி கொண்டவை. இப்பிரதிமைகளைச் செய்த சிற்பிகள் குறைவுபட்ட மனித வடிவங்களையே பார்த்தவர்களாயினும், தனது உள்ளத் தேட்டத்தால் பரிபூர்ண சௌந்தரியத்தைக் கண்டுபிடித்து அதைக் கல்லிலே படைத்திருக்கிறார்கள். இத்தன்மை கொண்ட மேலோரை நாம் நல்ல தொழிலாளிகளென்பது மட்டுமேயன்றி வரபுமாண்களென்றும், அருட்காட்சி பெற்றோரென்றும் சொல்லுகிறோம். கந்தர்வலோகத்திலோ ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதத்திலே பரிபூர்ண சௌந்தரியமுடையவர்களாயிருப்பதால், சிற்பிகளுக்குப் பிரதிபாசக்தியை உபயோகப்படுத்த இடமில்லாமற்போய் விடுகின்றது, நான் அங்கே கண்ட சிற்பங்கள் அளவற்ற வனப்போடு விளங்கினவென்பது மெய்யேயாகும். ஆனால் அவற்றையொத்த வனப்புடையவர்

களாகவே அந்நாட்டு பெண்களும் விளங்குகின்றார்கள்.

என் பக்கத்திலேயிருந்த ஜீவ சிற்பமாகிய பர்வத குமாரியைவிட அழகான சிற்பம் ஒன்று அகப்படுமா என்று தேடித்தேடித் பார்த்தேன். கிடைக்கவில்லை.

உணவுக்குப் புறப்பட்டோம். ஐம்புலன்களுக்கும் தெவிட்டாத நல்லின்பம் கொடுக்கும் உலகமாதலால் அங்கு நாப்புலனுக்குச் சிறந்ததோர் விருந்து கிடைக்குமென்றெண்ணி நான் மகிழ்ச்சியோடு சென்றேன். ஓர் பூஞ்சோலைக்கு வந்து சேர்ந்தோம். அங்கு ஓர் குளிர்ந்த லதா மண்டபத்தில் இருந்துகொண்டு குமாரி “ரஞ்சனா, ரஞ்சனா” என்று கூவினாள். சிறிது தூரத்திலிருந்து குமாரியின் தம்பியாகிய சித்தரஞ்சனன் வந்தான். எனக்கும் நமது-நமது-விருந்தாளியாகிய இவருக்கும் உணவு கொண்டு வந்து கொடு என்றான். ஒரு விதமாக நகைத்துக் கொண்டு இளைஞன் சென்றான். சில நிமிடங்களுக்கப்பால் அவனும் அவனுடைய நண்பன் ஒருவனும் கையில் பொற்றட்டுகள் ஏந்திக்கொண்டு வந்து அவற்றை எங்கள் பீடங்களுக்கு முன்னே போடப்பட்டிருந்த பளிங்கு மேஜையின் மீது வைத்தார்கள். அவ்வுணவு யாதாயிருக்கலாமென்று ஆவலுடன் பார்த்தேன். கனிகள், கனிகள், கனிகள். கனிகளைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. எனது உள்ளக் குறிப்பை எப்போதும் அறிய வல்லவளாயிருந்த குமாரி பின்வருமாறு கூறலாயினள்:

“தோழா, உங்கள் உலகத்தாரைப் போல நாங்கள் உணவிலே மிகுந்த நாட்டம் வைத்துப் பல்வகை கொண்ட சுவைகளைத் தேடுவதில்லை. ஐம்புலன்களிலே நாப்புலன் மற்ற நான்கிற்கும் விரோதி. உணவின்பத்திலே பிரிய முடையவர்கள் செவி, கண் என்ற தெய்வப்புலன்களது பரம சுகங்களை நன்கு தேர்ந்து உண்பதற்கு வலியிழந்து போய்விடுவார்கள். வெறுமே உயிர் நிற்பதற்கு மட்டிலும் நாங்கள் உண்பதல்லாமல், உணவிலே இன்பம் தேடுவ

தில்லை. ஆயினும் இக்கனிகளின் சுவை சாமான்யமான தன்று. தின்று பார். பிறகு தெரியும் என்றாள். சுவையிலும் பயனிலும் மிகுந்த அக்கனிகளைத் தின்று பசி தீர்த்துக் கொண்டோம். பிறகு மதுக் கிண்ணங்களை சித்தரஞ்சனன் எங்கள் முன்பு கொண்டுவந்தான்.

சித்தரஞ்சனன் கொண்டு வைத்த கிண்ணங்களை நான் கையால் தொடவில்லை.

பர்வதகுமாரி திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“எனக்கு வழக்கமில்லை” என்றேன்.

“இது மண்ணுலகமில்லை” என்றாள்.

உங்கள் நாட்டுக் காற்றும், ஒளியும், குளிர்ச்சியும், காற்றுகளும், துணைக்கு நீயும் இத்தனை வகைகள் போதாதா? இத்துடன் மது வேறு குடித்தா அறிவு மயங்க வேண்டும்? என்று பலவாறு பேசிக் குமாரியின் வற்புறுத்தலினால் மதுக் கிண்ண மொன்றை வெறுங் கிண்ணமாக கிளைன். இன்பக் களிநிலை பிறந்தது.

இன்பம் ஒரு சுரம். சுரத்திலே உஷ்ணம் ஓர் வரை கடந்துவிட்டால் பிறகு குளிர்ச்சி தோன்றி சன்னி பிறந்து விடுவது போலவே, இன்பத்தின் முடிமீது துன்பமிருக்கின்றது. மேலே பலவாறாக வகுக்கப்பட்ட இன்பங்களும், பிறவும் கண்டேன். நாட்கள் பல கழிந்தன. இப்பொழுது அந்த நாட்களை நினைத்துப் பார்க்கும்போது ஒருவாறு அத்தனை நாட்களும் ஒரு கணம் போலவும், மற்றொரு வகையிலே அந்நாட்களில் ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு இன்ப யுகம் போலவும் புலப்படுகின்றது.

நாட்கள் பல கழிந்தன. குமாரியும் எனது உயிர்த் தோழியாய் விட்டாள். நான் எக் காலத்தும் கனவிலே கூடக் கண்டிராத உள்ளக் கிளர்ச்சியும் சோர்வு, நோய், மனத்தளர்ச்சி, மனத்துயர் என்பவற்றின் முழு மறதியும் ஏற்பட்டன. எனினும், மனதிருப்தி பெறவில்லை. ஏதோ

ஒன்று குறைவா யிருப்பது போலவே தோன்றியது. நாளைடைவில் கந்தர்வ நாட்டின்பங்கள் கூட, கைத்துப் போகவில்லை. ஆனால் சாதாரணமாய்ப் போய் விட்டன. ஆரம்பத்திலிருந்த பரவசநிலைக் கிடமில்லை. கடல், நிலா முதலிய இயற்கையழகுகளிலே எப்போது லயித்தாலும் பரவசந் தோன்றுமெனினும், கள்ள மனம் அவற்றில் நிலைத்திருக்க வன்மையிலதாகி நின்றது. ஆ! குமாரியி னிடத்திலே கூட மனம் தொடக்கத்திலே கொண்ட பற்றை நெகிழ்த்து விட்டது.

ஒரு நாள்காலையில் நான் தனியே உட்கார்ந்துகொண்டு பின்வருமாறு யோசிக்கலாயினேன்: 'ஆகா! இன்பக் களஞ்சியமாகிய இந் நாட்டிற்கு வந்துங்கூட நமது மனத் திற்குத் திருப்தி விளையவில்லையே. இந்த கந்தர்வ நாட்டி லுள்ளவர்கள் ஒரு நாளைப் போலவே அனுதினம் செய்ததைத் திரும்பச் செய்துகொண்டு மகிழ்ந்த முகத் துடனே சுகத்தில் வாழ்கிறார்கள். இவர்களுக்கு இதில் அதிருப்தி ஏற்பட்டதாகத் தோன்றவில்லை. நமக்கு மட்டிலுந்தான் எம் மருந்துக்குந் தீராத மனநோய் பிறந் திருக்கிறது. இதென்ன ஆச்சரியம்!'

நான் இங்ஙனம் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கையில் குமாரி எங்கிருந்தோ பறந்து வந்து என்னருகே தழுவி வீற்றிருந்தாள். பின், வழக்கம் போலவே எனது உள்ளக் கருத்தை எளிதில் தெரிந்துகொண்டவளாகி எனக்குச் சில அரிய உண்மைகள் கூறுவாளாயினள்.

தோழா! எங்கள் உலகத்தார் செய்கைகளிலே புதுமையிலையென்று நீ வியப்படைகிறாய். மண்ணுலகத்தார் வாழ்க்கையை மறந்து விட்டாயா? அதில் ஏதேனும் புதுமையுண்டா? மனித மிருகங்களிலே பாக்கியம் பெற்ற சில மிருகங்கள் வாலிபத்திலேயே இறந்து விடுகின்றன. சில எண்பது தொண்ணூறு நாறு வருடங்கள் வரை வாழ்கின்றன. எட்டாம் மாதத்திலே தின்னத் தொடங்கிய

சோற்றை என்பதாம் ஆண்டில்கூட சாதாரணமாகக் கருதுகிறானில்லை. மனிதா, உங்கள் உலகத்திலே வாழ் வோர் சோற்றுக்கும் ஆடைக்குமாகப் பொய் பேசுகிறார்கள். வஞ்சனை செய்கிறார்கள்; நடிக்கிறார்கள்; ஏமாற்றுகிறார்கள்; திருடுகிறார்கள்; இம்சைகள் செய்கிறார்கள்; கொலை புரிகிறார்கள்; உடலை விற்கிறார்கள்; அறிவை விற்கிறார்கள்; அடிமைகளாகி ஆத்மாலை விற்கிறார்கள்: மனிதா, உங்கள் உலகத்தில் ஏழைகளாயிருப்போர் பெரும்பாலும் மானமற்ற அடிமைகள். அவர்கள் அற்ப சுகத்தின் பொருட்டு எது வேண்டுமாயினும் செய்வார்கள். செல்வராயிருப்போரில் பெரும்பாலார் திருடர்கள். உங்கள் உலகத்திலே எளியோராயிருப்போர் வெறுத்தற்குரிய நீச குணமுடையார். வலியோராயிருப்போர் காலால் மிதித்து நசுக்குதற்குரிய தீக்குணமுடையார். அவர்களெல்லாம் செய்ததைச் செய்ததைத் திரும்பச் செய்யாமல் வேறென்ன செய்கிறார்கள்? உண்டும், உறங்கியும், நடித்தும் சாகிறார்கள்.

எங்கள் உலகத்திலே மரணமில்லை. பொய்யில்லை. மேலும், தீய நடிப்பு, நீசப் பாசாங்கு, வேசம் போடுதல். ஒன்று நினைத்து வேறொன்று பேசுதல்—இந்த மகாபாதகக் குணமில்லை. இவற்றால் விளையக்கூடிய துன்பங்கள் அனைத்துமில்லை. ஆயினும், உனக்கு எங்கள் வாழ்க்கையிலே திருப்தி யுண்டாகாமலிருப்பது ஓர் குற்றமன்று. ஏனென்றால், மனிதப் பிறவி எவ்வளவு இழிவுகளுடையதாயினும் ஒரு முக்கியமான விசயத்திலே எங்கள் பிறப்பைக் காட்டிலும் சிறந்தது. ஆதம் தீட்டத்திற்கு மனிதப் பிறவி மிகவும் சௌகரியமானதாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'திருப்தி எதிலும் ஏற்படா திருத்தல்'—இந்த ஒரு குணமே மனிதப் பிறவிக் குக் காப்பாகவும், அதன் பெருஞ் சிறப்பாகவும் விளங்குகின்றது. மாயா சம்பந்தமான எந்த நிலையிலும் மனிதன் நிலையில்லாமை கண்டு அதிருப்தியடைகிறான். உங்களில் பெரும்பான்மையோர் அறிவைப் பலவாறு குழப்பிக்

கொண்டு உண்மை நினைப்பேயின்றிப் புழுக்கள்போல மடிவது மெய்யே யாயினும், ஒரு சிலர் பரம நிலை கண்டு விடுகிறார்கள். தேவர்கள் கூட மோட்சமடைய வேண்டுமாயின் மனிதப் பிறவியெடுத்துத் தீரவேண்டுமென்று நீ கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். அது மெய்யே. உங்கள் உலகத்துச் சங்கரன், சுகன், சனகன், கிருஷ்ணன், புத்தன், இயேசு முதலியவர்களைப் போன்ற அற்புதப் பெரியோர் எங்கள் நாட்டிலே தோன்றுவது சாத்தியமில்லை. மரைய விலங்கு; அதில், எங்களுக்குப் பொன் விலங்கு பூட்டி யிருப்பதால் வெறுப்புண்டாவது எளிதன்று. உங்களுக்குக் கோரமான தளைகள் போட்டிருப்பதால் மேலோர் எளிதாக வெறுப்படைந்து விடுகிறார்கள். ஓரிரண்டு மகான்கள் அத்தளைகளை அறுத்தே தொலைத்து விடுகிறார்கள். பெண்ணாகிய நான் முத்தமிடுவதற்கும், பாட்டுக் கேட்பதற்குமே தகுதியென்று உனக்கு அடிக்கடி தோன்றவும் இப்படி ஓர் பெருந் துறவிபோல வார்த்தைகள் சொல்வதைக் கேட்டு நீ இப்பொழுது உன் மனத்தினுள்ளே பெருவியப்பு அடைகின்றாய். எங்கள் நாட்டினருக்கு அறிவுத் தெளிவு சகஜமாகையால் இந்த விசயங்கள் எங்களுக்கு சுலபமாக புத்தியில் பட்டுவிடும். ஆனால், அனுபவத்திற்கு வருவது சிரமம். அதற்கு மனிதப் பிறவி வேண்டும் என்றால்,

எனக்கு இவள் இப்படியெல்லாம் பேசுவதுகூட வியப்பாகத் தோன்றவில்லை இவ்வளவு பேசுவதுடன் என் மன மாறுபாடுகளையெல்லாம் நிமிடந்தோறும் அறிந்துவிடும் இந்தக் கிராதகி பேச்சு முடிந்தவுடன் ஒன்றும் அறியாத மான் கன்றுபோல விழிப்பதுதான் வியப்பாயிருந்தது.

அப்பால் இதழோடு இதழ் பொருந்திப் பல நிமிடங்கள் உயிர் கலந்திருந்தோம்.

சத்திய லோகம்

அடுத்த நாள் சத்திய லோகம் சென்றேன். அங்கே மாசற்ற சூரியப் பிரகாசம் போன்ற ஒளியொன்று பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். ஆனால் வானத்தில் சூரியனில்லை. அவ்வுலகத்தின் கண் மத்திய பாகத்தில் ஓர் திவ்ய வடிவம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது. அதன் முகத்திலிருந்தே கிரணங்கள் பொங்கி வெளிப்பட்டன. அக் கிரணங்களின் ஒளியே வானத்திலுஞ் சென்று மோதுவது கண்டேன். பல பல திசைகளிலே என் ரதத்தைத் திருப்பி விட்டேன். அந்நாட்டு சனங்களெல்லாம் அவரவர்கள் பாட்டில் மிகுந்த முய சியுடையவர்கள் போலப் போகிறார்கள். சிற்சில சனங்கள் வெயர்க்க வெயர்க்கக் சிரமத்துடன் நடந்து செல்லுகிறார்கள். சிலர் என்போல ரதங்களில் ஊர்ந்து செல்லுகிறார்கள். வேறு சிலர் சிறகு புடைத்துக்கொண்டு அதிவேகமாய்ப் பறக்கிறார்கள். சிலர் மலர்ந்த முகத்துடன் போகிறார்கள். சிலர் மிகக் களைப் படைந்தவர்போலக் காணப்படுகிறார்கள். சிலர் திடீர் திடீரென்று வந்து தோன்றி அவ்வொளி பொறுக்க மாட்டாமல் கண்ணைக் கையால் மூடிக்கொண்டு அவ்வப்பொழுதே மறைந்துவிடுகிறார்கள். இங்ஙனம் மறைந்து செல்வோர் எண்ணப்போலப் புதிதாகப் பார்க்க வந்தவர்களென்றும், இங்கிருக்க முடியாமல் ஓடி வேறுவேறு உலகங்களுக்குப் போகிறார்களென்றும் தெரிந்துகொண்டேன்.

சிலர் தேவர்களைப்போலிருந்தனர். அவர்களே மலர்ந்த முகத்துடன் உல்லாசமாகவும் வேகமாகவும் சுற்றித்திரியும் கூட்டத்தார். என் போன்ற மனித உருவமுடையோர்களிலேதான் பலர் களைப்புக் காட்டினர். சுந்தர்வ லோகத்திற்கு வந்தவுடன் எனக்கு உருவ மாறுபாடு தோன்றியது போல இங்கே உண்டாகவில்லை. ஓடிப்போனவர்களும் மனித வர்க்கத்தினரே யாம். பருத்த தொந்தியுடன் கையில்பொற்காப்புப் போட்டுக் கொண்டு ஒருவன் வந்தான்.

அவன் ஒவென்றவறிக் கொண்டு ஓடிப் போய்விட்டான். ஒருவன் மனைவி மக்களுடன் வந்து சேர்ந்தான். இங்கேன் காணும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தீர்? இங்கே, கடைத் தெருவா, கிடைத்தெருவா, கோயிலா, குளமா, வேடிக் கையா, வினையாட்டா— ஒரு மண்ணையுங் காணவில்லை. அவனவன் பைத்தியம் பிடித்ததுபோல ஓடிக்கொண்டு திரிகிறான். நான், குழந்தைகளையுங் கொண்டு இங்கே ஒரு, கணங்கூட இருக்கமாட்டேன். ஊருக்குப் போகலாம் வாரும் என்று பொதி மாட்டைப்போலிருந்த அந்தப்பெண் கத்தினாள். அந்த மனிதன், இருடி, இரு. இந்த ஒரு கிரணத்தை மட்டிலும் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன், அவ சரப்படாதே என்றான். கிரணமுமாச்சு, மரணமுமாச்சு, புறப்படும் என்று அவள் ஏதோ கூச்சலிட்டாள். அவன் மனமில்லாவிடினும் அவன் செய்யும் தொல்லை யை எதிர்க்கத் திறனற்றவனாய் மறைந்துவிட்டான். இன்னு மொருவன் எட்டு மூட்டைகளை ஒரு வண்டியில் சுமத்திக் கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தான். மற்றவர்களெல்லாம் என்னிடம் பேசாமலிருக்க, இவன் மட்டிலும் என்னருகே வந்து, “ஏனையா, ஏடுகளெல்லாம் மிக விசேசமானவை. ஏதேனும் உமக்கு வேண்டியதைப் பரிசோதனை செய்து பார்த்து விலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளுகிறீரா? என்று கேட்டான். அவன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே, பின்னே நின்ற வண்டியில் நெருப்புப் பிடித்து ஏடுகள் சாம்பராவது கண்டு, நான், அதோ, பாரையா! என்றேன். அந்த மனிதன் வயிற்றிலும்லாயிலும் அடித்துக்கொண்டு சதித்ய லோகத்தை நிந்தனை செய்து கொண்டே போய்விட்டான்.

இன்னும் எத்தனையோ சனங்கள் — மனவுறுதி யில்லா தோர், சித்தத்தைப் புற வழியிலே சிதறவிட்டோர் சத்தியத்தில் மெய்யன்பில்லாது போலியன்பு பாராட்டும் வேடதாரிகள்—இவர்களனைவரும் வந்து வந்து மறைந்து விட்டார்கள். இது நிற்க. மேற்கூறப்பட்ட ஒரு மனிதனைத் தவிர வேறெவருமே என்னிடம் வார்த்தை யாடவில்லை யென்று சொல்லியிருக்கிறேன். கல்விப் பயிற்சிக்குத் துணை

வேண்டுமென்று பெரியோர் சொல்லுகிறார்கள். அது மெய்யே. ஆனால் உண்மைத்தேட்டத் (சத்யபரிசோதனத்) திற்குத் தனித் தனியே போகவேண்டுமென்று இப்பொழுது தான் கண்டேன். உண்மை தேடப் போகும்பொழுது துணை கூட்டிக்கொண்டு போகலாகாது. உண்மையைக் கண்டு மீண்ட பின்பு அதைப் பிறருக்குக்கூறலாம். கூறுதல் கடமை. ஆனால், ஆரம்பத்தில் தன்னந்தனியாகச் செல்ல வேண்டும். இன்னொருவனைத் துணையாக அழைத்துச் செல்வாயாயின், அவனுக்கும் உனக்கும் விவாதங்கள் உண்டாகும். மாறுபாடு தர்க்கம் தொடுப்பதனால் அறிவிலே கலக்கமுண்டாகும்ல்லாது, தெளிவு ஏற்படாது. அறிவுத் தெளிவிலேதான் உண்மை தோன்றும். மேலும் இன்னொருவனோடு சேர்ந்து உண்மை தேடப் போவாயானால், அவன் ஒரு பாதையில் இழுப்பான். நீ மற்றொரு பாதையில் இழுப்பாய். இரண்டிலொன்று யதார்த்த வழியாக இருக்கும். ஆனால் உங்களுக்குள் விவாதம் தீரும் பொருட்டு, நீங்கள் பெரும்பாலும் என்னை செய்வீர்களென்றால், அப்பா நீ சொல்லியதும் வேண்டாம். நான் சொல்லியதும் வேண்டாம் இரண்டுக்கும் நடுவாக ஒரு வழியிலே போவோம் என்று பொது உடன்பாடு செய்து கொள்வீர்கள்.

இந்தப் பொது உடன்பாடு செய்தாலொழிய இருவருக்கும் திருப்தி யேற்படாது. இந்தப் பொது உடன்பாட்டுப் பாதை உங்களைக் கழுத்து வரை சேறுள்ள குழிகளிலும், ஏரிகளிலும், மடுக்களிலும், முள்ளிலும், கல்லிலும் பொதி மணலிலுங்கொண்டு இறுங்கச் செய்யும். ஆரம்பத்திலே உங்களுக்கு இயற்கையாகக் காணப்படும் இரண்டு பாதைகளில், யதார்த்தப்பாதையை நீக்கிப் பொய்ப் பாதையிலே போன போதிலும், ஒரு வேளை நல்லது. இறுதி வரையில் போய், அங்கே தேடிய உண்மையில்லா திருத்தல் கண்டு, மறுபடி மீண்டு நல்ல மார்க்கத்திலே புகலாம். நீங்கள் அப்படிச் செய்ய மாட்டீர்கள். உடன்பாட்டுப் பாதையொன்று கொண்டு அதிலேதான் போவீர்கள். அந்த வழி

ஞானியத்திலேதான் கொண்டு விடும். ஞானிகளுடைய சமரசம் பிழையென்று நான் கூறியதாகக் கொள்ள வேண்டாம். சாமானியர்கள் செய்து கொள்ளும் ஒப்புஅதாவது உடன்பாடு எப்போதும் பிழை என்பதையே வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறேன். எனவே, சத்தியலோக யாத்திரை செய்வோர் வீண் சம்பாசனையிலே காலங் கழிப்பதில்லையென்பதை அறிந்துகொண்டேன். ஆதலால், நானும் மற்றவர்களைத் தொந்தரவு, செய்யலாகாதென்று சும்மா இருந்து விட்டேன்.

கிரண பரிசோதனையிலே எனக்குப்புத்தி செல்லவில்லை. மத்ய பாசத்திலே யிருந்த திவ்ய வடிவத்தினருகே நேராசுப் போய் விட வேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றியது. அப்போது உயர ஓர் தொனி பிறந்தது. அதிலே கவனம் செலுத்தினேன். அது சொல்லிற்று:— நடுவே யிருக்கும் உருவமே பிரமன். அது சத்ய வடிவம். திடீரென்று அதனருகே பாய்ந்து விடுதல் யாராலும் முடியாது. ஒரு கிரணத்தைப் பற்றிக் கொண்டு, அதன் வழியே அணு வணுவாக நகர்ந்து செல்ல வேண்டும். ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய முயற்சி செய்து நீ வீணே ரதத்தை உடைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்" என்று.

எனக்குச் சோம்பல் அதிகம். கிரணங்களோ நெடியவை. இவற்றின் வழியாய் மெல்ல மெல்லப் புழு ஊர்வதுபோல ஊர்ந்து செல்ல எனக்கு மனம் இணங்க வில்லை.

நன்று. இப் பிரமன் விசயத்தைப் பின்பு பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். இப்போது இந் நாட்டைச் சுற்றி ஓரமாக ஓர் வளையமிட்டு வருகின்றேன் என்றெண்ணித் தேரைப் பிரதட்சிணமாகச் செலுத்தினேன்.

சிறிது தொலை கடந்தவுடனே வேறு வர்ணங் கொண்ட ஒளி கண்டேன். அவ்விடத்தினின்று எங்கே பார்த்தாலும் அந்தப் புதிய வர்ணமே காணப்பட்டது. இதென்ன

விந்தை! என்று பிரமிப்பு அடைந்து அப்பால் சென்றேன். போகப் போக, புதிய புதிய வர்ணங்கள் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன.

உண்மை பல வர்ணங்களுடையது என்று தெரிந்து கொண்டேன். நெடு நேரத்தின் பிறகு வடக்குக் கோட்டை வாயிலருகே வந்து சேர்ந்தேன். அங்கிருந்து பார்க்கும்போது மறுபடியும் பிரமனுடைய தெய்விக வடிவம் என் கண்ணுக்கு நேரே எதிருக்கெதிராக விளங்கிற்று. இதென்ன செய்தியென்று யோசனை செய்தேன். முகம் முன்பு தோன்றியது போலவே தானிருக்கிறதா என்று கூர்ந்து பார்த்தேன். அப்போது ஒரு புதிய அற்புதங்கண்டேன். நான் எவ்வளவுக்குக் கூர்மையாகப் பார்க்கிறேனோ அவ்வளவு அத் திருமுகத்தின் ஒளி அதிகரித்து வரலாயிற்று. சிறிது பொழுதுக் கப்பால் என் கண்கள் கூசத் தொடங்கிவிட்டன. அதினின்றும் கண்களை மீட்டுக் கொண்டேன்.

மறுபடியும் முன் கேட்டது போன்ற ஓர் தொனி பிறந்தது:—

மனிதா! உண்மை தொடக்கத்தில் தெளிவாகத் தெரிவது போலத் தோன்றும். கொஞ்சம் கவனம் செலுத்துவாயானால் கண் கூசத் தொடங்கிவிடும். நீ நெருங்கி நெருங்கிப் போவாயாயின், பின் கண் வருத்தம் தீர்ந்துவிடும். இறுதியில் நீ அருகே வந்த பிறகு உண்மை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலத் தெற்றெனத் தெளிந்து புலப்படும்.

இதைக் கேட்டவுடனே, எனக்கு ஓர் கிரணத்தைத் தான் பற்றிச் செல்லலாமா என்ற விருப்பம் நிகழ்ந்தது. மறுபடியும் எனது சோம்பல் குணம் மனதிலே பிரதானமாகி விட்டது. ஐயோ! இந்தச் சோம்பல் என்ற பாவி! மண்ணுலகத்துப் பெருமையையும், பொருளையும் நான் விரும்பிய காலத்தில் இதுதான் வந்து குறுக்கிட்டது.

இப்போழுது விதிவசத்தால், அவ்வித விருப்பங்களெல்லாம் அகன்றுவிட்டன. எனவே, சத்தியலோகத்திற்கு உண்மைத் தேட்டத்தால் வந்து நிற்கும்போதும் அத் தீய சோம்பல் வந்து கெடுக்கின்றது என்று பலவாறு வருத்த மடைந்தேன்.

அழுதாற் பயனென்ன, நொந்தாற் பயனென்ன? ஒன்றும் ஆவதில்லை. முன்னர்ச் செய்தது பின்னை ன்ளையும். அவரவர் செய்கைகளின் பயனையே அவரவர் நுகர்தற் குரியர். தர்மதேவதையின் ஆட்சிக்குட்பட்ட இச் சகத்தில் தத்தம் செய்கைப் பயனுக்குமேல் ஓரணுக்கூடவேனும், அன்றி அதற்கு ஓரணுக்குறையவேனும் உயிர்கள் பெற வொண்ணாது. எனது இயற்கையிலே சோம்பரை வளர்த்துவிட்டேன். இப்போது அதன் பயனை நுகர் கின்றேன். மண்ணுலகத்துப் பொருளும் பெருமையும் மிக மிக இழிவுடையன வாயினும், அவற்றைக்கூடச் சோம்பலால் துறந்திருப்பவன் நற்கதி யடையமாட்டான். உழைத்துத் தேடி அவற்றின் இயற்கையை அனுபவித்துப் பார்த்துப் பின்பு துறக்க வேண்டும். பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தை அடைபவனைக் கவி நிந்தனை செய்யவில்லை! அதைப்போற்றுதற்குரியதோர் பெருமையையுடைய தென் றெண்ணிப் புதைத்து வைப்பவனையே நிந்தனை செய்கின்றார். அதை நன்கு செலவிடுகிறானு அல்லது தூர்வினியோகம் செய்கிறானு என்பதைப் பற்றி இங்கு விவகார மில்லை. அது வேறு விசயம். அதைத் தேடிக்கண்டு அனுபவித்துணர்ந்த பிறகுக்கூட அதன் சிறுமையை அறிந்து வெறுத்துத் தள்ளிவிடாமல், அதில் மேன்மேலும் ஆசைகொண்டு ஆதரிப்பவனே கேடுகெட்ட பாவியாவான் என்று கவி சொல்லுகிறார்.

ஆம். மண்ணுலகத்துப் புலைப்பொருளைக்கூடச் சோம்பரால் பிரிந்திருப்பவன் புகழ்ச்சிக் குரியவனாக மாட்டான். இடைவிடாத உழைப்பினாலேதான் அண்ட பகிரண்டங்கள் இயங்குகின்றன. தமோகுணம் நாசத்துக்கு யுற்றுகறி.

சோம்பர் அழிவுக்குக் காரணம். யமபடர்கள் மூதேவியின் மக்கள். நிற்க.

சிறிதுநேரம் ஆலோசனைசெய்துகொண்டிருந்துவிட்டு, “இம் மூடத் திகைப்புக்கும், சித்த சலனத்திற்கும், சோம்பலுக்கும் இடந்தரலாகாது. இனி நமது வாழ்நாளையத்திய நாட்டத்திலேதான் செலவிடவேண்டும்” என்று நிச்சயம் செய்துகொண்டேன். அப்போது மனம் சொல்வதாயிற்று:—“கந்தர்வ லோகத்திலே யிருந்த ககம் இங்கே யுண்டா? ஆகா! அதிலே நாம்சலிப்படைந்தது பிசகென்று இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது. மீண்டும் அங்கே போகலாம் வா. உனக்கு அந்நாட்டு இசையும், வானும், நீரும், ஒளியும், மலரும், மாதரும் தந்த இன்பங்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகவா இந்தக் கிரண மூர்கின்ற ஆமைத் தொழிலிலே கிடைக்கப் போகின்றது?” இது கேட்டு, ஒரு கணம் மறுபடி சலனமடைந்தேன். பின் பூர்வ கர்மப் பயனால் எனக்கு என்று மறியாத தைரியம் பிறந்தது.

மனமே! உன்னை அறிந்து விட்டேன். எனது நன்மைக்கெல்லாம் நீ கேடு சூழ்வாய். எனக்கு வருந் தீமைகளுக்கெல்லாம் நீ உபகாரம் செய்வாய். இதோ உன்னைக் கொன்று விடுகிறேன் பார் என்று, அதன் கழுத்திலே கை போட்டுவிட்டேன். மனம் கோ கோ வென்றலறிற்று. அப்போது மறுபடியும் ஆகாசத்திலிருந்து பின்வரும் வாக்குப் பிறந்தது: மானிடா, வீண் முயற்சி செய்யாதே. மனதை உன்னால் கொல்ல முடியாது. மனங்கடந்த நிலையிலே நீ தாகத்துடன் பாயும் போது அது தானாகவே மடிந்து சூனியமாகி விடும். அதற்கு உனக்குப் பக்குவம் வரவில்லை. அது வரை நீ எது செய்தாலும் மனம் சாகாது. மேலும் நீ உனது யாத்திரையை வினோதார்த்தமாகத் தொடங்கினாய். வேடிக்கை பார்க்கவந்தவனுக்கு சத்தியம் புலப்படாது. கந்தர்வ நாட்டிலே போய் இன்பங் கண்டது போல இங்கும் உண்மையை எளிதில் கண்டுவிடலாமென்ற பேதைமையெண்ணத்தை விட்டுவிடு. நீ பாக்கிய

லானாதலால், உனது தேர் நீ முன் கண்ட வேறு பலரின் தேர்களைப் போல, இங்கிருந்து துரத்துண்ணாமல், இங்கே நிற்பதற்கும், சஞ்சரிப்பதற்கும் வலிமையுடையதா யிருக்கிறது.

மேலும், பூ, புல, சுவ, மக, ஜன, தப என்ற ஆறுலகமும் கடந்து வந்த ஜீவன்களே சத்யலோகத்தில் தரித்து நிற்கமுடியும். நீ வர புருசனாதலால் உனக்கு அத்தனை துன்பம் வேண்டுவதில்லை. நீ ஒருமுறை தர்மலோகத்திற்கு போய், அங்கே உள்ள அனுபவங்களை அறிந்துவா. அப்பால் உனக்கு இப்போது நேர்ந்துள்ள உண்மை நாட்டம் பயன் பெறும். தர்ம லோகத்திலே மனம் இறந்து போகாவிடினும், நீ விதிக்கும் கட்டுப்பாடுகளுக்கெல்லாம் அடங்கி உனக்குத் தொண்டு புரியும். பின் இங்கு வந்தாயானால், மேல் நடக்கும் செய்திகளை நீயே அனுபவத்தில் தெரிந்து கொள்வாய். போய் வா” என்றது.

கண்கள் சுழன்றன. சிறிதுநேரம் மயக்கமுண்டாயிற்று. பின் மயக்கம் தெளிந்தது. கண்ணை விழித்துப் பார்த்தேன். மறுபடி மண்ணுலகத்திலே, திருவல்லிக்கேணி வீரராகவ முதலிதெருவில், கிழக்கு முகமுள்ள வீட்டு மேன் மாடத்தில் நானும் என் பக்கத்திலே சில வர்த்தமான பத்திரிகைகள், எழுதுகோல், வெற்றிலை, பாக்கு முதலிய என்னுடைய பரிவாரங்களும் இருப்பது கண்டேன்.

மண்ணுலகம்

எனக்குத் தலைநோவு பலமாயிருந்தது. படுக்கையை விட்டிற்றங்கிக் கிழக்கே இரண்டு மூன்று சந்துகளுக்கப்பால், ஏதோ பெயர் மறந்துபோன தெருவில், நான் கூலி கொடுத்து வாசம் செய்து கொண்டிருந்த வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தேன். அந்த வீட்டைக் கொஞ்சம் வர்ணிக்கலாமா? கந்தர்வ நாட்டைப்பற்றிக் கேட்டீர்களே! இந்த மண்ணுலகத்தில் நமக்குள்ள சௌகரியங்களைப் பற்றிச் சிறிது கேளுங்கள்.

நானிருந்த வீட்டிற்கு முன்பக்கத்திலே ஓர் கூடமும் அதைச் சுற்றி இரண்டு மூன்று அறைகளும் உண்டு. [மேற்கே பார்த்த வீடு.] அந்தக் கூடத்திற்குத் தென் புறத்திலே ஒரு முற்றம். இது முன்பகுதி. பின் பகுதியிலே சில அறைகள். ஒரு முற்றம். மேல் மெத்தை. அதில் இரண்டறைகள். இவ்விரண்டு பகுதிகளுக்குப் பொதுவாகத் தென்பக்கத்திலே கொல்லைப் புறத்தில் ஓர் கிணறும் தண்ணீர்க் குழாயும் உண்டு. பின் பகுதியில் நான், என் சிறிய தாயார், மனைவி, மைத்துனிப் பெண், தம்பி, எனது குழந்தை ஆகிய அறுவரும் வசிப்பது. முன்பகுதியில் ஒரு ராயர் பெரிய குடும்பத்தோடிருந்தார். அவருக்குப் பகல் முழுவதும் உழைத்துக் கொண்டிருக்கும்படியாகத் தபால் கச்சேரியிலோ, எங்கேயோ, ஓர் உத்தியோகம். உடம்பிலே கோபி மண் முத்திரைகள் எத்தனையோ, அத்தனை குழந்தைகள், அவர் மனைவி பறுபடியும் கர்ப்பம். அந்த முற்றத்திலேயே ஒரு பசுமாடு. இத்துடன் ஒட்டுக்குடியாக அவருடைய பந்துக்கள் சிலர் வசித்தார்கள்.

நான் இருந்த பகுதியிலேனும் மேன்மாடமென்று ஒன்றிருந்த படியால், கொஞ்சம் காற்று வரும். ராயர் கூட்டத்தாருக்கு அதுகூடக் கிடையாது. இரவிலே கொசுக்

களின் தொல்லை பொறுக்க முடியாது. எனக்குத் தூக்கமே வராது. ராயருக்குக் காச நோயாதலால் அவர் இருமிக் கொண்டே இருக்கிற சப்தம் ஓயாமல் கேட்கும். அவருடைய குழந்தைகள் ஒன்று மாற்றி மற்றொன்று அழுது கொண்டேயிருக்கும். கர்ப்பிணியாகிய அவர் மனைவி இடையிடையே விழித்துக் குழந்தைகளையோ அல்லது கடவுளையோ அல்லது ராயரைத்தானோ யாரையோ கன்னட மொழியிலே திட்டிவிட்டு மறுபடியும் உறங்கி விடுவாள்.

ராயர் வீட்டு விசயங்கள் இவ்வாறிருக்க, நமது வீட்டுச் சம்ப்ரமங்கள் இதைக் காட்டிலும் விசேடம்.

கதையை இடையிலே விட்டு விட்டேனே. வீரராகவ முதலி தெருஸ்லிருந்து வீட்டிற்கு வந்தேனா? வரும் வழியிலே சட்கா வண்டிகள், துரைகள் போகும் கோச்சுகள், புழுதி, இரைச்சல் துர்நாற்றம்-இவற்றையெல்லாம் கடந்து, முன் பகுதியிலே பசுமாடு, ராயர் வீட்டம்மாள், குழந்தைக் கூட்டங்கள் முதலிய விபத்துக்களுக்கு கெல்லாம் தப்பிப் பின் புறத்திலே மெத்தைக்கு வந்து சேர்ந்தேன். அங்கே, எனது படுக்கை, படிப்பு, எழுத்து, பகலில் சிநேகிதர்கள் வந்தால் அவர்களுடன் சல்லாபம் முதலிய நாலாயிரம் விசயங்களுக்கு உபயோகப் படுத்தப்பட்ட அறையின் வெளிப்புறத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு என் மனைவியைக் கூப்பிட்டேன். அவள் வந்து ஏனென்றாள். தலை நோவு பொறுக்க முடியவில்லை. கொஞ்சம் மிளகு அரைத்துக் கொண்டு வா என்றேன். ஆமாம் இரண்டு நாளைக்கொரு முறை இன்னொரு பொய்த் தலைவலி வந்து விடும், என்னை வேலை யேவுகிறதற்காக. அதெல்லாம் சரிதான். பால்காரி வந்து மத்யானம் பணம் கேட்டு விட்டுப் போனாள். ராயர் வீட்டு அம்மாள் குடிக்கூலிக்கு ஞாபகப்படுத்தச் சொன்னாள். ராயர் நேற்றே சொன்னாராம். இந்த மாதம் குழந்தைக்குக் காப்பு வாங்க

ரூபாய் தருவதாகச் சொல்லியிருந்தீர்கள். என்னைத்தான் ஏமாற்றுகிறது வழக்கமாகவே போய்விட்டது இன்னும் அது இது என்று ஆயிரங் கணக்கு சொன்னான். அன்று மாலை அவள் சொல்லிய கணக்குகளை எல்லாம் தீர்க்க வேண்டுமானால் குறைந்த பட்சம் மூன்று லட்சம் ரூபாய் வேண்டும் என்று என் புத்திக்குப் புலப்பட்டது. கடைசியாக, தெருவிலே போகிற நாய்களுக்கெல்லாம் பணத்தை வாரியிறைக்கிறது; வீட்டுச் செலவைப் பற்றிக் கேட்டால் முகத்தைச் சுளிக்கிறது; இப்படிச் செய்து கொண்டே வந்தால், அப்புறம் என்ன கிடைக்கும்? மண்தான் கிடைக்கும்” என்று ஆசீர்வாதம் பண்ணிப் பிரசங்கத்தை முடித்தாள்.

தலை நோவு தீர்ந்து போய் விட்டது. நீ தயவுசெய்து கீழே போகலாம் என்று வணக்கத்துடன் தெரியப்படுத்திக் கொண்டேன்.

ஆமாம்! ஊர்க்காரர் கூடவெல்லாம் ஓயாமல் பேசித் தொண்டைத் தண்ணீரை வற்ற வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். நான் ஒரு வார்த்தை பேச வந்தால் உடனே கோபம் வந்து விடும் என்றாள். அவள் மனதில் என்னைசமா தானப்படுத்துவதாக எண்ணம். [அப்பால், பல நினைங்கள் கழிந்த பின்புதான், நான் தர்மலோகயாத்திரை செய்வதாகத் தீர்மானம் செய்து வைத்திருந்தேன். இடையே நிகழ்ந்த சிற்சில சம்பவங்களும், காலதேச வர்ணனைகளுமே இங்கே எழுதப்படும்.] மண்ணுலகம் மிகப் பெரிது. அதில் என் அனுபவ முழுவதையும் எழுத வேண்டுமானால் மகா பாரதத்தைப் போலப் பதினெட்டு மடங்குப் புத்தகமாகும்.

இங்கு ஓரிரண்டு மாதிரிக் காட்சிகளே குறிப்பிடப்படும்.

20 ஆம் தேதி:—குழந்தைக்குக் காய்ச்சல். மனைவிக்குக் காதுவலி. எனக்குப் பித்தக் கிறுகிறுப்பு.

21 ஆம் தேதி:—தம்பிக்குப் பாடசாலைச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டிய கடைசி நாள். நான் காரியத்தலத்தி

லிருந்து பணம் கொண்டு வந்து வைக்க மறந்துவிட்டேன். அவன் அது பற்றிப் பாடசாலைக்குப் போவதையே நிறுத்தி விட்டான். நான் சுதேசிய விஷயத்தில் ஊக்கத்துடன் பாடுபடுவதன் பொருட்டாக, என்னை எப்போதும் கவனித்து வரும்படியாக ராஜாங்கத்தாரால் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்கள் எனது தம்பியிடம் செய்த சம்பாசனையில் உம்முடைய அண்ணனது சினேகிதரான இன்னாரை ராசாங்கத்தார் பிடிக்கப் போகிறார்கள் என்ற மங்கள சமாசாரம் சொல்லி விட்டுப் போனதாகத் தம்பி வந்து சொன்னான்.

22 ஆம் தேதி:—மனைவிக்கும் சிறிய தாயாருக்கும் மனத்தாங்கல் வந்து விட்டது. ஒருவரை யொருவர் மாற்றி என்னிடம் பிழை கூறத் தலைப்பட்டார்கள். என் உயிர் தர்மமாகிய சுதேசியம் தப்பு முயற்சியென்றும், வீணென்றும் அதில் நான் தலையிட்டதிலிருந்து குடும்பத்துக்குப் பற்பல கேடுகளுண்டாகுமென்றும் சிறுதாயார் சன்மார்க்க போதனை செய்தாள். என் மூக்கில் அடிக்கடி ஒருவித ஊறு தல் உண்டாவதுபோலத் தோன்றிற்று. அது ஓர் பொல்லாத நோயாயிருக்குமோவென்ற மூடத்தனமான கவலை கொண்டேன். அக் கவலையிலிருந்து மனதை அடிக்கடி திருப்பியும், மனம் மீட்டும் மீட்டும் அதில்போய்விழுந்தது.

23 ஆம் தேதி:—வெற்றிலையில் சுண்ணாம்பு அதிகமாகச் சேர்ந்து விட்டபடியால், வாயெல்லாம் புண்ணாய்ப் போய்விட்டது. வாய்க்குள் சலம் விடுவதற்குக்கூடத் தகுதியில்லை. எனக்கு சாதாரணமாகவே உழைப்பு அதிகமாதலால், அத்துடன் சோறும் விழுங்க முடியாமற் போகவே, சோர்வும் முகக் கடுகடுப்பும் அதிகப்பட்டன. இத்தயாதி, இத்தயாதி.

நான் தவறினாலும், இந்தக் கணக்குத் தவறுவதில்லை. சிச்சீ! இந்த மண்ணுலகம் ஓரிடமா? இதில் மனிதன் வசிக்கலாமா? ஆமைகளும் ஓநாய்களும் வாழலாம். இது துன்பக்களம். சிறுமைக் களஞ்சியம். இது நரகம். இதில்

வெறுப்படையாத மனிதர்களின் முகத்திலேகூட விழிக்கலாகாது.

வீட்டு வியாபாரங்களையும் எனது சொந்த வர்த்தமானங்களையும் குறித்துச் சில உதாரணங்கள் காண்பித்தேன். இனி, வெளி வியாபாரங்கள், எனது மித்திரர், அயலார் முதலியவர்களின் செய்திகள் சம்பந்தமாகச் சில உதாரணங்கள் காண்டிக்கிறேன். திருவல்லிக்கேணியிலே செ.....சங்கம் என்பதாக ஓர் தேசபக்தர் சபை உண்டு. அதில் தேசபக்தர்கள்தான் கிடையாது. நானும் சிற்சில ஐயங்கார்களுமே சேர்ந்து, காரியங்கள்—ஒரு காரியமும் நடக்கவில்லை— நடத்தினோம். நாங்கள் தேசபக்தர்கள் இல்லை யென்று, அந்தச் சபை ஒன்று மில்லாமற் போனதிலிருந்தே நன்கு விளங்கும்.

நான், சோம்பலுக்குத் தொண்டன். எனது நண்பர்களெல்லாம் புளியஞ் சோற்றுக்குத் தொண்டர்கள். சிலர் மட்டிலும் பணத்தொண்டர். காலணுவின் அடியார்க்கும் அடியார்.

ஆனால், எங்களிலே ஒவ்வொருவனும் பேசுவதைக் கேட்டால் கை கால் நடுங்கும்படியாக இருக்கும். பணத்தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் எங்கள் எல்லாரைக் காட்டிலும் வாய்ப்பேச்சில் வீரர். ஒருவன் வானத்தை வில்லாக வளைக்கலா மென்பான். மற்றொவன் மணலைக் கயிறாகத் திரிக்கலாமென்பான். ஒருவன் நாம் இந்த ரேட்டில் (இந்த விதமாகவே) வேலை செய்து கொண்டு வந்தால் ஆங்கிலேயரின் வர்த்தகப் பெருமை ஆறு மாதத்தில் காற்றாய்ப் போய்விடும் என்பான். மற்றொருவன், சியாம்சிகிருஷ்ணவர்மா சுயராஜ்யம் கிடைக்கப் பத்து வருடமாகுமென்று கணக்குப் போட்டிருக்கிறார். ஆறு வருடத்தில் கிடைத்து விடுமென்று எனக்குத்தோன்றுகிறது என்பான் தவளை யருவங் கொண்ட மூன்றுமொருவன், ஆறு மாதமென்று சொல்லடா என்று திருத்திக் கொடுப்பான்.

ப.....ஆழ்வார் எங்களில் முக்கியமானவர் ஆவர் இதை எல்லாம் கேட்டுப் பரமானந்த மடைந்து கொண்டிருப்பார். ஆனால், ஒரு தேவதை அவரிடம் வந்து உங்களுக்கு நான் சுயராஜ்யம் நாளை சூரியோதயத்திற்கு முன்பு சம்பாதித்துக் கொடுக்கிறேன். நீ உன் வீட்டிலிருந்து அதற்காக ஒரு வராகன் எடுத்துக் கொண்டுவா என்று சொல்லுமாயின், அந்த ஆழ்வார், தேவதையே, உனக்கு வந்தனம் செய்கிறேன். ஒம் சக்தையநம: ஒம் பராயை நம: இத்யாதி; அம்பிகே, இந்த உபகாரத்திற்கு நாங்கள் உனக்கு எவ்வாறு நன்றி செலுத்தப் போகிறோம். எங்கள் உடல் பொருள், ஆவ் மூன்றும் உன்னுடையதே யாகும். ஆனால் ஒரு வராகன் கேட்ட விசயத்தைப் பற்றி நான் ஒரு வார்த்தை வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதைக் கேள். நீ சொல்லுகிற காரியமோ பொதுக் காரியம். அதற்கு பொது சனங்கள் பணம் சேர்த்துக் கொடுப்பதே பொருத்த முடையதாகும். நான் ஒருவன் மட்டிலும் கையிலிருந்து பணம் செலவிடுதல் பொருத்த மன்று. இவ்விசயத்தைப் பற்றி நாங்கள் அடுத்த வாரம் கூடப்போகிற மீட்டிங்கில் பேசித்தீர்மானம் செய்கிறோம் அதன் பிறகு நீ பெருங் கருணையுடன் எழுந்தருள் வேண்டும். இப்போது போய் வருக. வந்தே மாதரம் என்று மறுமொழி சொல்லி யனுப்பி விடுவார்.

ஐயோ! என்ன உலகமடா, இந்த மண்ணுலகம். ஒழியாத ஏமாற்று, ஒழியாதவஞ்சனை, ஒழியாத கவலை சாரமில்லை, சத்துக் கிடையாது. உள்ளூர்ப் பூச்சியத்துக் குழலாயிருக்கும் வாழ்க்கை. ஒவ்வொருவனும் மற்றவன் மீது பழி கூறுகிறான், ஒவ்வொருவனும், தன்னிட்டப்படி விட்டுவிட்டால் எல்லாம் நேராக நடக்கு மென்ற நம்பிக் கையுடனே தான் இருக்கிறான். ஆனால், நான் ஒருவன் சரியாக இருந்தால் போதுமா? மற்றவர்களை நம்புவதற் கிடமில்லையே என்று நினைக்கிறான். பிறரை நம்புவதற்கிட மில்லை யென்றெண்ணி ஏமாற்றுகிறான். ஐயோ, மூடா!

நீ ஏமாற்றுவதனால், முன்னைக் காட்டிலும் பரஸ்பர நம்பிக்கை அதிகரித்து விடுமென்ற நினைக்கிறாய்? மனித சாதிக்குத் தீராத நோய் ஒன்று பிடித்திருக்கிறது. மாறாத சாபம். இறங்காத விஷம். இதன் பெயர் பணம். மனித சாதியைக் கவர்ந்திருக்கும் தெய்விகமாகிய அன்பெனும் வலையை அறுத்தெறியும் நீசத்தன்மை கொண்ட எலியொன்றிருக்கிறது. இதன் பெயர் பணம்.

இப் பேய்க்கு வணங்கும்படி அவனைத் தூண்டி விடுவது விருப்பம். அதாவது, ரூசி நீங்கிய விருப்பம்; அறிவற்ற விருப்பம். (ரூசி சகிதமான விருப்ப முடையோர் கந்தர்வர்கள்; அறிவு சத்தியலோகர் கருவி.)

இன்னும் எத்தனையோ காட்சிகள் மண்ணுலகத் திலிருந்து எடுத்துக்காட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கு இருந்தது. ஆனால் பயனற்ற இவ்வுலகத்தைப் பற்றி அதிகமாக விரித்துரைப்பது பயனுடைய காரியமாகாது என்பது கருதி இத்துடன் நிறுத்தி விடுகிறேன்.

தர்மலோகம்

சில தினங்களின் பிறகு, ஒரு நாள் ஞான ரதத்தில் ஊர்ந்து தர்மலோகத்திற்குப் போனேன். கந்தர்வ லோகத்திற்குப் போனவுடன் தேரிலிருந்து இறங்கி யதேச்சையாகத் திரிந்தது போல, இங்கும் சஞ்சரிக்கலாமென்று கருதித் தேரை விட்டு இறங்கினேன். அப்போது தெளிந்த வதனமும், அகன்ற அடங்கிய விழிகளும், கருமையாகச் சுருள்கள் அமைந்த தாடியும், வலக்கையிலே ஒரு சுவடியும் கொண்ட ஒரு வாலிபன் என் முன்னே வந்து, “தேரை விட்டி றங்க வேண்டாம். அதிலேயே இரு; நானும் ஏறிக் கொள்ளுகிறேன். உன்னுடன் வந்து உனக்கு இந்நாட்டின் விசயங்களைக் காண்பிக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தர்மதேவதையின் கட்டளை” என்றான்.

நான் அவனைக் கண்டவுடனே, அவனிடம் எனக்கு ஒருவிதமான அச்சமும் மதிப்பும் பிறந்தன. அவனைப் போன்ற துணைவன் இருந்தால் பல அரிய விசயங்கள் தெரிவதுடன், நற்கதியும் பெறலாம் என்று எனக்கு எக் காரணத்தாலோ மிக நிச்சயமாய்த் தோன்றியது. அந்த வாலிபன் தேர் மீது வந்து ஏறிக்கொண்டான். மறுபடியும் அவனை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்தேன். ஆகா! என்ன அற்புத வடிவம்! அவன் தேகத்திலே ஒரு சுருங்கல் கிடையாது. ஒரு கோணல் இல்லை. அவனது அங்கங்களெல்லாம் தம் தம் இயற்கையளவுக்குச் சிறிதும் மாறு படாமல் கணித தேவதையால் அமைக்கப்பட்டன போன்று விளங்கின. உடல் முழுதும் ஒரு பிரகாசம் காணப்பட்டது. அது கந்தர்வ லோகத்தவரிடம் காணப் பெற்ற மயக்குந்தன்மை கொண்ட லாகிரிப் பிரகாசம் அன்று; இயற்கையின் நிகழ்ச்சி பிரகிருதியிலே, மலர், செடி தம் தம் கடமைகளை நேர்மையுறச் செலுத்தும்

பொருள்களிலே, ஓர் விதமான நிகழ்ச்சி தெரியவில்லையா? அவ்வகைப் பட்டது. சாட்டாங்கமாக அவன் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கினேன். அவன் "தர்மம் சர" (அறத்தை ஒழுக்கு) என்று ஆசீர்வாதம் செய்தான்.

பின்பு, மகனே, என் பெயர் தபசு. நான் இந் நாட்டில் வழிகாட்டும் தொழில் உடையவன். அவரவர்கள் எவ்வெத் தருமங்களைக் காண விரும்புகிறார்களோ அவ்வ வற்றைக் காட்டுவேன். திமிங்கில முதல் புழு வரை ஒவ்வொருயிர்க்கும் அதற்குரிய தருமங்கள் உண்டு. நட்சத்திரங்கள் சூரிய சந்திரன் முதலாக அணுக் கள் வரை ஒவ்வொருபொருளுக்கும் உரிய தர்மங்களுண்டு. மேலும், ஒன்றிற்கே காலதேச வர்த்தமானங்களுக்குத் தக்கபடி தருமங்கள் மாறுபடுகின்றன. அவற்றையெல் லாம் ஒவ்வொன்றுகப் பார்த்துக் கொண்டு வரவேண்டு மானால், பதினாயிரம் வருடங்கள் ஆகும். ஆதலால், நீ எந்த தர்மங்களை முக்கியமாக அறிய விரும்பமுள்ளது என்று குறிப்பிடுவாயோ, நான் அவற்றை டட்டும் உடைக்குக் கொண்டு காட்டுவேன். வேறு பல விசயங் களையும் நீ பொதுப்படையாகப் பார்த்துக்கொண்டு போகலாம்" என்று கூறினான். நான் முனிவரே, நான் டிராமண தருமத்தையும், சத்திரிய தருமத்தையும் அறிய விரும்புகிறேன் என்றேன்.

நல்லது, என்னுடன் வா; முதலாவது அறக் கடவுளின் ஆலயத்தில் போய் வழிபாடு செய்துவிட்டு வரலாம்" என்றான். இருவரும் உடன் சென்றோம்.

இடை வழியில் என்ன பொருள்கள் உள்ளதென் பதைப் பார்க்கக்கூட முடியாதபடி, கண்முடித் திறக்கு முன்பாகத் துய்ய வெண்மை நிறங்கொண்ட படிகத் தால் மிக விசாலமாகக் கட்டப்பட்ட ஓர் ஆலயத்தி னருகே வந்து சேர்ந்தோம். பின்புறத்திலிருந்திறங்கித் தபோமுனி முன் செல்ல, நான் அவரைத் தொடர்ந்து அவ்

வாலயத்துக்குள்ளே இருவரும் புகுந்தோம். “ஐய தர்ம ராஜாய, ஐய யமாய, ஐய வைவத்வதாய, ஐய ஸூர்யதே ஜஸ்வினே, ஐய மஹோக்ராய, ஐய மஹா சாந்தாய,” என்ற ஒலிகள் கேட்டன. என் மனம் திடுக்கிட்டது. கை கால்கள் நடுங்கின. உடம்பெல்லாம் வெயர்த்து விட்டது. பதறிப்போய், முனிவரே, எங்கே அழைத்துச் செல்லுகிறீர்? என்று கேட்டேன். யம சன்னிதானத்துக்கு என்றார். ஏன்? ஐயோ! எதற்கு? என்று அலறினேன். முனிவர் என் பக்கமாகத் திரும்பி என் மெய்யைத் தடவித் தமது விசாலமான அருள்விழிகளின் பார்வையை எனது கண்களிலே செலுத்தி, அஞ்சாதே, அறத்துக்கு அஞ்சலாமா? என்றனர். எனது பொறுத்தலரிய பயம் தெளிந்து விடும்போல் இருந்தது. அதற்குள் மூர்ச்சை போட்டு விழுந்துவிட்டேன். அப்போது சில கனவுகள் கண்டேன்.

ஓ! என்ன தீய கனவுகள்! பெரிய பெரிய புழுக்கள் வந்து என்னை விழுங்குவது போலிருந்தது. ஐயோ! என்ன பாதகம் செய்தோ நரகத்தில் வந்து விழுந்து விட்டேன். நரகத்தில் நெருப்பால் சுடுவார்கள், அங்கத்தையெல்லாம் வெட்டி வெட்டிச் சித்திரவதை செய்வார்கள் என்று சொன்னார்களே! அப்படியெல்லாம் செய்தாலும் கூட நான் பொறுத்திருப்பேனே. பொறுக்க முடியாத அகுகையகொண்டு உயிர்களுக்கும் பொருள்களுக்குமிடையே என்னைப் போட்டு இம்சை செய்கிறார்களே! ஈசா, அசுத்தமான எண்ணங்கள் எண்ணியதற்கும், அசுத்தமான பொருள்களை விரும்பியதற்கும் இதுவா தண்டனை! ஐயோ! அந்த நாளில் தெரியாமற் போய்விட்டதே! உற்றார், நண்பர்கள், அயலார், எல்லோரும் அசுத்த சிந்தைகளில் ஆழ்ந்திருந்தபடியால், அவர்களுடைய சகவாசத்தாலல்லவோ, நானும் கெட்டுப் போய்விட்டேன். எனக்குத் தெரியாதே, எனக்குத் தெரியாதே என்று கூவினேன்.

“அதோ, அதோ, அதோ பார்! எனக்குத் தெரிந்தவர் களாக எத்தனையோ பேர் வந்துதான் படும் பாடுகளையே

அனுபவித்துக்கொண்டு சிடக்கிரூர்கள். சிலர் என்னைக் கண்டு வெட்கமடைகிறார்கள். ஓர் பிரமாண்டமான சங்குப் பூச்சியின் கொம்புகளின் கீழ் முகத்தை மறைத்துக் கொள்கிறார்கள். சிலர் என்னைக் கண்டு அழுகிறார்கள். அப்பப்பா! நத்தை, நண்டு, பாச்சை, பல்லி எல்லாம் பெரிய பெரிய உருவம்— இவற்றினிடையேயும், இவற்றைக் காட்டிலும் அசுத்தப் பொருள்களினிடையேயும், நான் கண்ட அனுபவங்களை இங்கே எழுதவும் கூச்ச முண்டாகிறது. மானிடர்களே! அசுத்த எண்ணங்களை நீக்குங்கள். அன்பினால் சொல்லுகிறேன். அகுவையான சிந்தனைகள் வேண்டாம். ஈசா, அனலிலே போடும், என்னை அனலிலே போடும். எனக்கு இந்த நிலை போதும். போதும். இனிப் பாவம் செய்ய மாட்டேன் என்று கூறி விம்மி விம்மி அழுதேன்.

பில் பார்க்கிறேன். என்னை மற்றோரிடத்தில் போட்டிருந்தார்கள். என் மேலெல்லாம் நோய்கள் தோன்றி இருந்தன. கரிய குஷ்டம், யானைக்கால், பட்சவாதம், சயம், குன்மம், ஒன்றா, இரண்டா, உடலிலே பிரியங்கொண்டு அதன் போசனைக்காக அதர்மங்கள் செய்யும் மூடர்களே! உங்களை எச்சரிக்கின்றேன். ஐயோ ஏன் கெடுகிறீர்கள்?

சிறிது நேரம் கழிந்தது. நெருப்புக்குள்ளே என்னைச் சில பிசாசுகள் கொண்டு தள்ளின. ஆரம்பத்தில் அனல் வந்தாலும் பெரிதில்லை என்று எண்ணிய நான் அனற் குழியைக் கண்டவுடன், கால்களால் உதைத்தும், பல்லாற் கடித்தும் கையால் மோதியும் அந்தப் பிசாசுகளிடமிருந்து திமிறிக் கொள்ள முயன்றேன். ஐயோ! அவைகளுக்குத் தான் என்ன பலமடா? என்னை ஒவ்வொரு நெருப்புக் குழியாக முறையே போட்டுப் போட்டு எடுத்தன. மேல் தபிக்கிறதே, அங்கங்களெல்லாம் வேகின்றனவே, ஐயோ, வெட்டி வெட்டி ஆட்டிறைச்சியைத் தொங்க விடுவது போல், எனது கைகளையும், கால்களையும் தொங்கவிடுகிறார்களே, என்முண்ட த்தைத் தீப்பாறைகளில் மோதுகிறார்

களே, என்னை எவரும் காப்பவர்களில்லையா? காப்பவர்களில்லையா? தபோமுனியே, வந்து ரசிக்க மாட்டாயா?" என்றுகதறினேன். மூர்ச்சை தெளிந்து கண்களை விழித்துப் பார்த்தேன்.

தபோமுனி என் முகத்தை நீரால் துடைத்து, என்னைத் தூக்கி நிறுத்திக்கொண்டு தனது அருள் விழிகளிலே நீர் பொழிய, "மகனே, இனி நீ சுகம் பெறுவாய். பிராரப்த சுருமங்கள் அனுபவித்தாலொழியத் தீரமாட்டா. நீ கண்ட கனவுகளை எல்லாம். மறந்துவிடு. முன் சென்ற துன்பத்திற்கு இப்போது நினைத்து வருந்துதல் பேதைமை. இனி, நல்லற வழியிலே நான் உன்னைக் கொண்டு சேர்க்கின்றேன். 'ஐய தர்மராஜாய' என்று சொல் என்றார்.

"ஐய தர்மராஜாய" என்று வாழ்த்தினேன்.

பின்பு பல வளைவுப் பாதைகளின் வழியே சுற்றிச் சுற்றி என்னைக் கொண்டுபோய், முனிவன் தர்மராஜாவின் சபையிலே கொண்டு சேர்த்தான். பளிங்குத் தளம், பளிங்குச் சுவர்கள், பளிங்குத் தூண்கள், வயிரச் சிங்காதனம். அதன் கீழே பொன்னுற் செய்யப்பட்ட பாம்பு, புலி இவற்றின் உருவங்கள் நசுக்கிக் கிடந்தன. சபா மண்டபத்திற்கு மேல் விதானம் கிடையாது. ஆகாயமே கூரை. சூரிய கிரணங்கள் நேரே தர்மராஜாவின் முடிமீது வந்து விழுகின்றன; அவருடையரத்தினமகுடத்தை பிரகாசமாகச் செய்கின்றன. சூர்ய குமாரனாதலால், அவனையும், அவன் சபையிலுள்ளோரையும் சூர்ய கிரணங்கள் சுடவில்லையென்று தெரிந்துகொண்டேன். நெருப்பை நெருப்புச் சுடுமா? தர்மராஜாவின் மகுடத்துக்கு நேரே உயர ஓர் அக்கினி வாள். இடைவானிலே பொறிகள் பறக்குமாறு தகதகவென்று ஒளி வீசி நிற்கின்றது. இது தர்மத்துக்கு ரட்சணை. தர்மத்தைப் பிறர் துன்பப்படுத்த வந்தால் அவர் தலையிலும், தர்மம் தானே சிறிது தவறுமாயின் அதன் தலையிலும் இவ் வாள் விழுந்து நாசப்படுத்திவிடும் என்பதை அறிந்தேன்.

தர்மராஜாவின் முகத்தைப் பார்த்தேன். பாலகங்காதரதிலகரின் முகத்துச் சாயல் கொஞ்சம் தென்பட்டது. இலேசான சாயல். ஆனால், தர்மராஜா தாமே காலமாதலால், காலத்தினால் மனிதர் முகத்தில் ஏற்படுத்தப்படும் சிதைவுகள் அவருடைய திவ்விய வதனத்தில் காணப்படவில்லை. பொன்வர்ணமுடையதும் வயிரசாரங் கொண்டதும் ஆகிய ஒரு அற்புத உலோகத்திலே வார்த்து அதனுள்ளே மகாசக்தி கொண்ட உயிர்த் திகழ்ச்சி செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது போல விளங்கிற்று. இத்தனைக்கும் மேலே அருட்சோதி கூத்தாடுகின்றது. தர்மம் இரக்கமில்லாதது என்று நான் பல சமயங்களில் நினைத்திருக்கிறேன். சிங்காதனத்தைப் போலவே நெஞ்சமும் வயிரத்தால் செய்யப்பட்டதாக இருக்கலாமென்று நினைத்தேன். அது பிழை. தர்மம் பட்சபாத மற்றது. குருட்டன்பு இல்லாதது. ஆனால், அருளும் விவேகமும் கலந்து வார்க்கப்பட்ட விக்ரகம் தர்மம்.

தபோமுனி என்னைக் கொண்டு தர்மராஜாவின் திருமுன்னே நிறுத்தினார். தருமன் முகமலர்ந்து “வருக” என்று சொல்லி, “ஓம்” என்று ஆசீர்வதித்தான். அவன் வாய் திறக்கு முன்பாகவே நான் அவன் தாளில் வீழ்ந்து சாட்டாங்கமாக வணங்கி அவன் பாத விரல்களைக் கண்ணீரால் நனைத்து விட்டு எழுந்து நின்றேன்.

தர்மன் என்னை நோக்கி “உனது பாவங்களெல்லாம் நீங்கிப் போயின. உன் குறைகளெல்லாம் தீர்ந்து நீபரிபூர்ணம் பெறும் மார்க்கத்திலே செல்வதற்குத் தகுதியுடையவனாய் விட்டாய். இனி இந்திரிய விருத்திகளிலே உன் மனம் செல்லமாட்டாது அற்பப் பொருள்களிலே ஆசை வைக்க மாட்டாய். ஆணவத்திலே அடங்கி நிற்க மாட்டாய். மனம் உன் வசப்பட்டு நீ சொன்னபடியெல்லாம் கேட்கும், தபோமுனி நீ விரும்பியதையெல்லாம் காட்டுவான். உனக்கு மங்களமுண்டாகுக!” என்றான். அவனை மறுபடியும் வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

அடர்ந்ததோர் காட்டிற்கு என்னை முனி அழைத்துச் சென்றார். அதனருகே ஏறக்குறைய இருபதுசிறிய கூரை வீடுகளுள்ள ஒரு கிராமம். ஒவ்வொரு கூரை வீட்டையும் சூழ்ந்து ஒரு தோட்டம். வீடுகள் நெருக்கமாகச் சேர்ந்திருக்கவில்லை. விசாலமான இடைகள் விட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்தன. வனப்பு, சுத்தம், வணங்குதற்குரிய எளிமை என்னும் இம் மூன்று குணங்களுக்கும் ஒவ்வொரு வீடும் இலக்கியமாக விளங்கிற்று. அகுயையான தோற்றமேனும், நாற்றமேனும் அங்கு தேடித் தேடிப் பார்த்தாலும் கிடையாது. அவ்வனத்திலும் அதிசுத்தமாயிருந்த வீட்டிற்குள் நானும் முனிவனும் சென்றோம். அங்கே ஒரு பிராமணர் விசாலமான தோள்களும், ஞானச் சுடர் விடும் முகமும், பரந்த கண்களும், வெளுத்து நீண்ட தாடியும் உடையவராக வீற்றிருந்தார்.

அவனுக்கெதிரே ஐந்தாறு சீடர்கள் சுவடிகள் கையிலே வைத்துக்கொண்டு பாடங்கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நானும் தபோமுனியும் போனவுடன் எங்களுக்கு வழக்கப்படி உபசாரங்கள் கூறி உட்கார வைத்து விட்டு, மாணுக்கர்களை நோக்கி,

“மக்களே, இன்றைக்குப் பாடம் போதும். போய் வாருங்கள்” என்றார்.

நான் “பாடம் நடத்துங்கள். நாங்கள் இடையூறுக வந்ததைக் கருத வேண்டாம்” என்றேன். அதற்குப் பிராமணர், அதனால் பாதகமில்லை, ஏற்கெனவே பாடத்தை முடிக்கும் நேரமாய் விட்டது. அதற்கேற்ப நீங்களும் வந்து சேர்ந்தீர்கள். உங்கள் வரவினால் பாடத்திற்கு விக்கின மில்லை. இந்த உலகத்தில் அவரவர் தர்மசேவைக்கு விக்கினங்கள் ஏற்படமாட்டா, என்று கூறினார்.

தபோமுனி அந்த உபாத்தியாயரை நோக்கி, கண்வாசாரியாரே, இவர்கள் என்ன பாடம் படித்துக் கொண்ட

டிருந்தார்கள்? என்று கேட்டார், அதற்குக் கண்வர் இவர்கள் கணித சாஸ்திரம் படிக்கிறார்கள் என்றார்.

தபோமுனி :— முன் நான் வரும்போது சிற்ப சாஸ்திரம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தீர்களே?

கண்வர் :—ஆம், அவர்கள் தொழிலாளிகள். இப்போது இருந்தவர்கள் பிரம சத்திரிய என்னும் இரண்டு வகுப்புகளைச் சேர்ந்தவர்கள்.

சர்வ சாத்திரங்களின் கடல் என்று நான் வாய்க்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டேன்.

அது கேட்ட கண்வர்;— அப்படி யொன்றுமில்லை. எனக்கு வேதாந்த சாத்திரம், தர்ம சாத்திரம் இவற்றைத் தவிரச் சிற்பம், கணிதம் என்ற இரண்டு தான் தெரியும். வந்து கேட்கும் மாணாக்கர்களுக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். அது எனது தர்மம் என்றார்.

இவ்வளவு நேரத்தின் பிறகு, கண்வாசாரியாரிடம் தபோமுனி என்னைச் சுட்டிக் காட்டி, இவருக்குப் பிராமண தர்மத்தைக் காட்டவேண்டுமென்பதற்காகத் தங்களிடம் அழைத்து வந்திருக்கிறேன் என்றார்.

கண்வர் புன்னகை செய்து, ஆகா! சர்வ தர்மங்களுக்கும் தாமே மூலத்தானமா யிருக்கும்போது என்னை ஒரு பொருளாகக் கருதி வந்தது வியப்பே. தமது கட்டளைக் கிணங்கி அவர் கேட்பதெல்லாம் கூறும் கடமையைச் சிரமேற் கொண்டிருக்கிறேன், என்றனர். எனக்குத் தொடக்க முதலாகவே இருந்த ஆவலை எவ்வாறோ அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது அவர் சொல்லைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி யடைந்தவனாய் அவ்வாசாரியனிடம் நியாயத் தலத்திலேயே சாட்சியிடம் கேட்பது போல— ஆனால், வணக்கம், பக்தி, சிரத்தை, இவற்றுடன்—கேள்வி

கள் சோனா மாரியாகப் பொழிந்தேன். அவரும் சலிப்பில்
லாமல் ஜயந்திரிபற மறுமொழிகள் சுருங்கச் சொல்லி
விளங்க வைத்துக் கொண்டு வந்தார்.

சில கேள்விகளையும் பதில்களையும் இங்கே குறிப்
பிடுகின்றேன்.

கேள்வி :—சுவாமி, ஒருவன் பிறக்கும்போதே
பிராமணனாகப் பிறக்கிறானா? அல்லது பயிற்சியால்
பிராமணனாகிறானா?

பதில் :— பிறக்கும் போது மனிதர்களெல்லாம்
மிருகங்களாகப் பிறக்கிறார்கள். பயிற்சியினாலும் குண
கர்மங்களினாலும் வெவ்வேறு வர்ணத்தினராகின்றார்கள்.
'சாதுர்வர்ணயம் மயாஸ்ருஷ்டம் குணகர்ம விபாகச :
என்று பகவான் சொல்லியிருக்கிறார்.

கேள்வி : சுவாமி, இந்த விதி அனுபவத்தில் இருக்
கிறதா?

பதில் : ஆம். எனது பிதா சத்திரியர்; நான்
பிராமணன்; என் மக்கள் பன்னிரண்டு பேரில் ஒருவனை
மட்டுமே பிராமண காரியங்களுக்குத் தெரிந்தெடுத்திருக்
கிறேன். மற்றவர்களையெல்லாம் பிரம்ம, சத்திரிய வைசிய
என்ற மூன்று வர்ணங்களின் காரியங்களுக்கு அவரவர்
களின் தகுதி, சுபாவம் முதலியவற்றைக் கருதி உரிய
வாறு பயிலும்படி செய்திருக்கிறேன்.

கேள்வி :—மண்ணுலகத்திலே பாரத தேசத்தில்தான்
வர்ணசிரம பேதங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே தாம்
சொல்வது போல நடக்கவில்லையே!

பதில் :— பாரத தேசத்தில்தான் வர்ணசிரம
பேதங்களிருப்பதாகச் சொல்வது பிழை. சகல தேசங்
களிலும் உண்டு. ஆனால் பாரததேசத்தில்தான் வர்ணசிரம

நெறி சீர்கெட்டுப் போயிருக்கின்றது. பூர்வத்திலே பாரத தேசத்தில் வர்ணசிரம நெறி நான் சொல்வது போலத்தான் இருந்தது. அதற்கு அந் நாட்டிலுள்ள வேதங்கள், உபநிஷத்துக்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலிய சகல நூல்களும் சாட்சி. இப்போது பாரத நாட்டைத் தவிர மற்றெல்லா நாடுகளிலும் பகவான் சொல்லிய முறைதான் நடைபெற்று வருகிறது. பாரத நாட்டில் அம்முறை தவறிவிட்டது. அதுபற்றியே, அந்நாட்டினர், வறுமை, நோய், அடிமைத்தனம் என்ற இழிவுகளிலே வீழ்ந்திருக்கிறார்கள்.”

கேள்வி : — பிராமண தர்மங்களை எனக்குப் போதனை செய்யவேண்டும்.

பதில் : — சங்கிரகமாகச் சொல்லுகிறேன் பிராமண வர்ணத்தார் ஒரு சன சமூகத்தின் அறிவுச் செல்வத்திற்குக் காவலாளிகள்; அறிவுப் பயிருக்கு உழவர்கள். அவரவர் தத்தம்மால் இயன்ற சாத்திரங்களைப் படித்து வைத்துக்கொண்டு அவற்றை வெவ்வேறு வர்ணத்தாருக்கு உரிமை நோக்கிக் கற்பிக்க வேண்டும். அவ்வாறு கற்பிப்பதற்கு, தமது உணவு மட்டிற்கு மேற்பட்ட எவ்விதமான கிரயமும் வாங்கலாகாது. ‘எவன் வீட்டில் மறுநாள் ஆகாரத்திற்கு இன்றே நெல் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவன் பிராமணன் ஆகமாட்டான். என்று யாக்ஞவல்கியர் சொல்கிறார்.

“மக்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய துன்பங்களுக்கெல்லாம்” அறிவின்மையே காரணமாதலாலும், அந்த அறிவின்மை ஏற்படாமற் பாதுகாப்பதே பிராமணன் கடமையாதலாலும், பிராமணர்களே பொறுப்பாளிகளாவார்கள். மக்களுக்குள் சூத்திர தர்மம் குறைந்து போனால், அப்போது பிராமணர் சூத்திர தர்ம போதனையே முதல் தொழிலாகக் கொண்டு நாட்டில் உண்மையான சூத்திரர்களை அதிகப்

படுத்த வேண்டும். வைசிய தர்மம் குறைந்தால் அறிவு வகுப்பினர் தாம் வைசிய நூல் கற்பதும் கற்பிப்பதுமே முதற் கடமையாகக் கொண்டு, கையில் அகப்பட்டவர்களை யெல்லாம் மெய்யான வைசியராக்கி விடுவார்கள். சத்திரிய தர்மத்திற்கும், பிராமண தர்மத்திற்கும் ஊனம் வர இடங்கொடுக்கவே கூடாது. சத்திரிய, பிராமண தர்மங்களுக்கு ஊனம் நேரிடுமாயின், சன சமூகம் முழுவதுமே நலிவடைந்து போய்விடும்.

“அப்படி ஏதேனும் மகாஸிபத்து நேரிடக்கூடிய தருணத்தில், அவரவர் தத்தம் தர்மங்களை மட்டுமே கருதி நிற்போம், மற்றவர் தர்மங்களை நாமேன் கருதவேண்டும் என்று சும்மா இருத்தல்கூடாது. வீடு தீப்பற்றி யெரியும் போது, தகப்பன் தன் காரிய தலத்திற்கும், மகன் பள்ளிக் கூடத்திற்கும், பெண்கள் பூஞ்சோலைக்கும், தாய் கோயிலுக்கும், வேலைக்காரன் காய்கிழங்குகள் வாங்கும் பொருட்டுக் கடைக்கும், பரிசாரகன் சமையலுக்காகத் தண்ணீருக்கும், உல்லாசமாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கலாமா? நெருப்பை அவிக்க முயல வேண்டியது எல்லோருக்கும் கடமை. காரிய தலத்திற்குப் போவதைப் பற்றிப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்; கோயில்களையும், பள்ளிக்கூடங்களையும் கள்வன் கொண்டுபோய் விடமாட்டான்; மறுநாள் கவனித்துக் கொள்ளலாம். விளையாட்டுக்கு பூக்கொய்து வருதல் பெரிதன்று; காய்கிழங்குகள் பெரிதில்லை! சமையல் பெரிதில்லை. வீட்டிலே பற்றியிருக்கும் நெருப்பை அவிப்பதுதான் பெரிது. அதற்குத்தான் எல்லோரும் பாடுபட வேண்டும். கலியிலே வர்ண வேறுபாடுகள் பொய்; வெறும் ஏமாற்று பாரதநாட்டைப் பற்றி நீர் கேட்டீர். பாரத நாட்டில் இப்போது கலியுகம். ஆனால், இன்னும் இரண்டுமூன்று தலைமுறைகளில் கலியுகம் நீங்கிக்கிருதயுகம் பிறக்கப் போகின்றது. அப்போது அந்த நாட்டிலே உண்மையான வர்ணாசிரம பேதங்கள் ஏற்பட்டு

விளங்கும். இப்போதிருக்கும் வஞ்சனை பேதங்கள் நீங்கி விடும்.

பரமார்த்திகத்திலே பிரம்மஞான முடையவனே பிராமணன் என்ற பெயருக்குத் தகுதியுடையவனாவான் வச்சுருசிகை என்ற உபநிடதத்திலே இதை நேர்த்தியாக எடுத்து விளக்கியிருக்கின்றார். ஆனாலும், விவகாரத்திலே உலகத்தாருக்கு அறிவுப் பயிற்சி கொடுக்கும் வகுப்பினர் பிராமணராவார்கள். சகலவிதமான நூல்களிலும் பயிற்சி கொண்டிருந்தல், அதனை உலகத்தாருக்குப் போதனை செய்து, உலகத்துத் தொழில்களெல்லாம் இனிது நடப்ப தற்கு ஆதரவாயிருந்தல், லௌகிகப் பெருமைகளிலே ஆசையில்லாமை—இவையே சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து பிராமண தர்மத்தின் சாராம்சங்களாகும் என்று முடித்தார்.

பேசி முடிந்தவுடன் திடீரென்று எழுந்து வெளியே போனார். உடனே திரும்பி எங்களிடம் வந்து சந்தியா தியானத்திற்கு நேரமாய் விட்டதென்று தெரிவித்தார். மூவரும் எழுந்து, கிராமத்திற்கு வெளியே சிறிது தூரத்துக்கு அப்பால் மாஞ்சோலையை யடுத்துள்ள நீரோடை ஒன்றை அடைந்த பொழுது, சூரியன் மேற்றிசை, வானத்திலே பாத்மறைந்திருந்தது. மேகங்கள் எல்லாம் நெருப்புத் தீவுகள் போலத் தோன்றின. பிரகிருதி தேவி அற்புதமான அழகுடன் விளங்கினள். அத்தருணத்தில் குளித்து முடித்துத் தனித்தனியாகத் தூரத்தல் உட்கார்ந்து கொண்டு முனிவர்கள் இருவரும் பிரம்மத் தியானத்திலே அமர்ந்திருந்தனர். நான் “ஓம்” என்று செபித்து சாந்தி தேவியை வரிக்கலாயினேன்.

சபதபங்கள் முடித்துக்கொண்டு மறுபடியும் கண்வ முனிவரின் வீட்டிற்கு வந்தோம். அங்கு நானும் தபோ முனிவரும் அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ள விரும்பிச்

சில வார்த்தைகள் சொன்னோம். அதற்குக் கண்வர், இராப் பொழுதாய் விட்டது, தாம் இருவரும் இன்றிரவை எனது சிறு குடிலிலேயே கழித்துக் கொண்டு போகவேண்டும் என்றார்.

எனக்கு உடனே மறுநாள் காலை ஆகாரத்திற்கு வீட்டிலே நெல்வைத்திருப்பவன் பிராமணனாக மாட்டான் என்று சொல்லிய வசனம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஆதலால், அவர் மிகவும் எளியவராயிருப்பாரென்பது கருதி, வேண்டியதில்லை. நாங்கள் சென்று வருகிறோம். தயவு செய்து மன்னிக்க வேண்டும், என்றேன்.

கண்வ முனிக்கு எனது இருதயம் தெரிந்து விட்டது.

சகோதரா, தர்மமுள்ள இடத்தில் வறுமை கிடையாது. நீர் அதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டாம். தயவு செய்து இவ்விரவு தங்கியே போகவேண்டும் என்றார்.

எனக்கு வெட்கம் பொறுக்கமுடியவில்லை. தலைகுனிந்து விட்டேன். முனிவர்கள் இருவரும் புன்னகை செய்தார்கள். பின்பு, இராப்பொழுதை அங்கேயே கழிப்பதாகத் தீர்மானம் செய்து கொண்டோம்.

கண்வர் வீட்டு நடையிலே ஓர் பாயின்மீது உட்கார்ந்திருந்தபோது, கந்தர்வ லோகத்தில் சுகந்த மாளிகையின் மாடத்திலே பர்வத குமாரியுடன் பஞ்சசீனமீது உட்கார்ந்திருந்த பொழுதைக் காட்டிலும், என் மனதில் அதிக சாந்தி ஏற்பட்டு விளங்கிற்று. கண்வரும் தபோமுனிவரும் வேதாந்த விசாரணை செய்யத் தொடங்கினார்கள். தபோ முனிவர் விவகாரத்தின் நடுவிலே சில அருமையான விசயங்கள் சொல்லினர். அப்போது கண்வருடைய பத்தினியும் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு சிரவணம் செய்தாள்.

கண்வருடைய பத்தினியை நோக்கும்போது, வேதங்களிலே படித்திருக்கும் மைத்ரேயி முதலிய பெண்களின் சித்திரம் மனவிழியிலே எழுந்தது கற்பு, தெளிவு, அடக்கம் அறிவு, தயை என்ற குணங்கள் அனைத்தும் அந்த தேவியைச் சூழ்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. முனிவர்களின் சீவகளை சம்பாசனை ரசத்தால் இயக்கத்தில் விளங்குவதும், தேவியின் சீவகளை அடக்கத்தில் ஒளிர்வதும், ஒப்பு நோக்கும்போது மிக நன்றாயிருந்தது.

இவ்வாறு இருக்கும்போது சிறிதுநேரத்திற்கு அப்பால் கண்வரின் குமாரன் வந்து தாயின் பக்கத்திலே உட்கார்ந்தான். ஆ! இந்த வாலிபனைத் தவ வேடத்திலே கண்டபோது என் மனம் பொறுக்கவில்லை. இவனை அரச குமாரனாக அமுத விழி கொண்ட மாதர்களோடு கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கப் பார்க்கவேண்டும் இவனைச் சேனாபதியாக வாலிப வீரர்கள் சேர்ந்திருக்கும் சைன்ய முகத்திலே பார்க்க வேண்டும். கிரணங்களை அழைத்துக் கொண்டு பால சூரியன் முன்வருவதைப் போலிருக்கும். இவனுக்கா மரவுரி! இவனுக்கா வெறும் தானியமும், காய்கனிகளும் சேர்ந்த உணவு? இவனுக்கா சுனை நீர் பானம்? இவனுக்கா இடை விடாத ஏட்டுக் கவலை? கடவுள் விவகாரம்? முனிவர் பன்னிரண்டு குமாரர்களிலே தவத்திற்கென்று இவனைத் தெரிந்தெடுத்தது பிழையென்று என் சிந்தைக்குப் புலப்பட்டது. நான் இப்படி யோசனை செய்து கொண்டிருக்கும் போதே முனிவர்களின் வேதாந்த தர்க்கம் முடிந்து விட்டது.

உடனே தபோமுனி என் சிந்தையை விழியால் நேருக்கு நேராகப் பார்த்தவர் போன்று, இத்தனை அரச லட்சணம் வாய்ந்த குமாரனைத் தாம் பிராமண தர்மத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டு, மற்ற பிள்ளைகளை யெல்லாம் வெளியே அனுப்பி விட்டமைக்கு முகாந்தரம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று கண்வரிடம் கேட்டார்.

கண்வர் மகனை நோக்கி குழந்தாய், இன்றைக்கு ஜ்யோதிஷத்திலே—(அதாவது, வானத்து கிரக நட்சத்திரங்களை அளக்கும் கணித நூல். எருமை மாடு கெட்டுப்

போனால், வழி சொல்லப் படிக்கும் பல நூலன்று)—
 தரிசனப்பியாசம் (பார்த்துப் பழகல்) செய்ய வேண்டிய
 தினமாயிற்றே. நீ தனியேபோயிருந்து நட்சத்திரநிலைகளைச்
 களை சரியாகத் தெரிந்துகொண்டு வா என்று சொல்லி
 அனுப்பிவிட்டார்.

மகளைப் பற்றிப் புகழ்ச்சியாகச் சில வார்த்தைகள்
 சொல்ல நேரிடுமாதலால், அவற்றை அவன் காதில்
 விழும்படி சொல்ல முனிவருக்கு விருப்பமில்லை. குமாரன்
 வெளியே சென்றான். பின்பு முனிவர் பின்வருமாறு
 சொல்லலாயினர்:

அதர்மத்தைக் கொல்வதைக் காட்டிலும் அஞ்ஞா
 னத்தைக் கொல்வதற்கு அதிக வீரத்தன்மை வேண்டும்.
 சனங்களுக்கு சரீர சம்பந்தமான இன்மைகளைத் தவிர்த்து
 ரட்சிப்பது சூத்திர, வைசியர்கள் கடமை. தர்மத்தை
 சத்திரியன் ரட்சிக்கிறான். நான் முன்பு சொல்லியபடி,
 ஞானத்தைப் பிராமணன் சம்ரட்சணை செய்கிறான்.
 பிராமணனுக்கு அளவற்ற வீர்யம் வேண்டும். அளவற்ற
 அழகு வேண்டும். அளவற்ற திடமும் பராக்கிரமமும்
 வேண்டும். அஞ்ஞானத்தின் படைகள் எண்ணற்றன.
 அஞ்ஞான ஊற்று வற்ற வற்றத் தொலையாது. அஞ்ஞான
 விருட்சத்தின் வேர் ஆதிசேசன் முடி வரையிலே உண்டு.
 அப்படைகளை வெல்வதும், அவ்வூற்றை வற்றடிப்பதும்,
 அந்த நச்சு மரத்தை வேரறுப்பதும் சாமான்ய காரிய
 மன்று.

மகா பாரதப் போரிலே, பார்த்தனைவிடக் கிருஷ்ண
 னுக்கு வேலை அதிகம். கிருஷ்ணனுக்கு எவ்வளவு வேலை
 யுண்டோ, அவ்வளவுவேலை வேதவியாசருக்குண்டு என்றார்.

நானுவிதமான விசயங்களைப் பற்றி சம்பாசனை
 செய்துவிட்டு, இலேசான ஆகாரமுண்டு, பின்
 நித்திரைக்குப் போய்விட்டோம். மறுநாள் காலையில்

எழுந்து தபோமுனிவரும் நானும் நித்யானுட்டானங்கள் முடித்துக்கொண்டு, சத்யராமன் என்ற சத்திரிய வீரனுடைய மாளிகைக்குச் சென்றோம். தபோமுனிவர் வரவைக் கேட்டவுடனே, சத்யராமன் எதிர்கொண்டு வந்து, உபசாரங்கள் பேசி ஓர் மண்டபத்திற்கு அழைத்துப் போய், எங்களை ஆசனங்களிலே அமரவைத்துத் தானும் வீற்றிருந்தான். முனிவர் மெல்ல என் கதையைத் தொடங்கினார்.

சத்யராமன் தனது வீரத்தோள்கள் குலுங்க நகைத்துப் பின், நான் கூவலாளி, எனக்குச் சாதுரியமாகவும், தெளிவாகவும் ஒரு விசயத்தை யெடுத்து உபதேசிக்கும் திறமை கிடையாது. மேலும், தர்ம ராஜனுடைய சேனைத் தலைவர்களில் என்னிலும் சத்திரிய குணங்களிலே சிறந்தோர் பலர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களை யெல்லாம் விட்டுத் தர்ம உதாரணனாக அடியேனைத் தெரிந்து கொண்டதை, நான் பாக்கியமாகக் கருதுகின்றேனாயினும், எனது தகுதியின்மையைப் பற்றிய உணர்ச்சி என் மனதிலிருந்து மாறவில்லை” என்றான்.

பின்பு, என்னை நோக்கி, தாம் கேள்விகள் கேட்டால் என்னால் இயன்ற மட்டும் மறுமொழிகள் சொல்லி சந்தேக நிவர்த்தி செய்யக் காத்திருக்கிறேன் என்று கூறினான்.

சத்திரியனுக்குரிய கடமைகளிலே, முதற்பட்டதும், மற்ற கடமைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமுமாகிய மூல தர்மம் யாது? அதை எனக்குத் தெளிவுறக் கூறவேண்டும் என்றேன்.

முன்னே வீற்றிருந்த வீரனுடைய சிங்க முகத்திலே ஒளி வீசிற்று. கண்கள் அறிவுப் பொருளை உமிழ்வன போலத் தோன்றின. உடல் முழுவதிலும் ஒரு புதிய திகழ்ச்சியும், பூரிப்பும் சுண்டேன்.

பரவசமடைந்து குரு சொல்லும் வசனங்களை அநுபவ நிலையிலிருக்கும் சிடன் கேட்பதுபோல, அடங்காத தாகத் துடன் கேட்கலாயினேன்.

“மித்திரா, சத்திரியனுடைய கடமைகள் பலவற்றிற்கும் எது தாய் என்று கேட்டாய். சத்திரியனுடைய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் அடியிலேயுள்ள ஊற்றொது வென்று வினவினாய். அதனைச் சொல்லுகிறேன், கேள். அது போர்! போர்தான் சத்திரியனுடைய முதல் தர்மம். போர்தான் உண்ணையான சத்திரியனுக்கு மூச்சு. போரே அவனுடைய உயிர். எந்தக் கணத்திலே போரை நிறுத்துகின்றானோ, அந்தக் கணத்திலே அந்த சத்திரியன் பேடியாய் விடுகிறான். பின்பு அவன் மரம், அவன் பிரேதம், அவன் பொய், அவன் பேசுதற்கரிய இகழ்ச்சியாக முடிகின்றான் மித்திரா, நான் உனக்கு வேதாந்த சாத்திரம் சொல்லக் கூடியவனன்று. அதர்மம் ஆதியிலே எப்படி உண்டாயிற்றென்பதை நமதுமுனிவர் போன்ற ஞானிகளிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள். ஆனால், ஒரு செய்தி மட்டும் நான் அறிவேன். அதர்மம் எப்போதும் நமது முன்னே நிற்கின்றது. எதன்பொருட்டு நிற்கின்றது? உன் கையால் கொலையுண்டு சாகும் பொருட்டாக அது என்ன சொல்லுகிறது? ‘அப்பா, உன் கையிலேயுள்ள கோடரியை என் தலையிலே அடித்து என் தலையை இரண்டு கூறுகப் பிளந்து விடு’ என்று சொல்லுகிறது.

“அதர்மங்கள் ரக்த பீஜமுடையவை. கொல்லக் கொல்ல மேன்மேலும் பிறந்துகொண்டே யிருக்கும். சத்திரியனுடைய கடமையாதென்றால், அவற்றைத் தன் உயிருள்ள வரை வெட்டித் தள்ளிக்கொண்டே யிருக்க வேண்டும். நாள்தோறும் சூர்யன் இருளைச் சுற்றிச்சுற்றித் துரத்திக் கொலை செய்துகொண்டு வருகிறான். சூரியனே முதலாவது சத்திரியன். எங்கள் குலத்துக்குப் பிதாமகன்,

அதர்ம் நாசத்திற்காகப் போர் செய்துகொண்டே யிருப்பது தான் சத்திரிய தர்மமென்று சொன்னேன். அத் தொழிலுக்கு உரிய பயிற்சியும் சாதனங்களும் கைக்கொள் ளாதல் அவசியமென்று கூறுதல் மிகையாம் என்று முடித்தான்.

நித்தியமாக இருக்கும் அதர்மங்களை நாம் அடிக்கடி கொல்வதில்ல்தான் என்ன பிரயோசனம் என்றெண்ணித் திகைக்கலாயினேன். அந்தக் கேள்வியை சத்யராமனிடம் கேட்டதற்கு அவன் சிறிதேனும் மயக்குதலின்றிப் பின் வருமாறு பதிலளித்தான்.

“தமோகுணம் கேட்கின்ற கேள்வி! மித்திரா, கர்மம் (தொழில்) செய்யாமல் மனிதன் அரைக் கணமேனும் இருக்க முடியாது. நீ விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும் தொழில் செய்து கொண்டே யிருக்க வேண்டும் என்பது விதி. அந்தக் கர்மத்தைக் கடலைப்பட்ட துரும்புபோலச் செய்யாமல், சூரியனைப் போலச் செய்வது பெருமை யல்லவா? சாதாரண சரீர சுகங்களைப் பற்றிய காரியங் களிலே கூட மனிதன் இவ்வித யோசனை செய்வதில்லை. ஓயாமல் அழுக்காகும் உடலை நித்தியம் ஏன் தண்ணீரால் கழுவவேண்டும்? 'கழுவக் கழுவ அதுதான் மேன்மேலும் அசுத்தப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறதே' என்று யோசித்து எவனேனும் குளிக்காமல் இருக்கிறானா? கணத்திலே தோன்றி யழியும் உடலுக்குச் செய்யும் உபசாரம் நிரந்தர மாகிய தர்மத்துக்குச் செய்யலாகாதா?

மேலும், அதர்மம் தர்மத்திற்கு உணவு. ஆதலால் தர்மம் இருக்கும் வரை அதுவும் இருந்தே தீரும். இது நியாயமே. அதர்மம் முற்றிலும் இறந்து குன்யமாய்ப் போய்விடுமானால், பின்பு தர்மம் உண்ண உணவில்லாமல் தானும் மடிந்துவிடும், என்றான்.

தர்ம லோகத்தில் எனக்கு நெடுங்காலம் வசிக்கும் பாக்கியமில்லை. சத்திரிய வீரனுடைய வீட்டை விட்டு வெளியேறிய பிறகு பலவிடங்களுக்கு என்னைத் தபோ முனிவர் கொண்டு சென்றார். அதன் பிறகு சீரணமாகாத ஓர் உணவு நெடுநேரத்திற்கப்பால் வயிற்றுவலி யுண்டாக் குவது போல, எனது புண்ணியத்தால் எரிக்கப்படாத ஓர் கர்மம் ஏதோ ஓர் மூலையினின்று வெளிப்பட்டு என் உள்ளத்திலே தர்ம சாதனைக்கு விரோதமாகிய ஓர் விருப்பத்தைக்கொண்டு நுழைத்தது.

தபோமுனிவர் எனக்குப் பல தார்மிகப் புதுமைகளைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும்போதே அவ் விருப்பம் மீட்டு மீட்டும் இருதயத்தில் கிளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

சில தினங்களுக்குக்கப்பால், ஒரு சமயம் என்னைத் தனியே விட்டுவிட்டு தபோமுனி ஏதோ வேலையாகப் போயிருந்தார். பிரார்ப்த கர்ம பயன்! நான் தனியே யிருக்கும்போது நீச மனம் இலேசாகப் பர்வத குமாரியின் உருவத்தைக் கொண்டு நிறுத்தியது. 'ஆ! என்ன இன்பமாயிருந்தது அந்தக் காலம்! என்று நினைத்தேன். எதிரே நின்ற மோகன விக்ரகம் இன்னும் சிறிது நெருங்கிற்று. நான் அதைத் தழுவும் பொருட்டாக எழுந்தேன். எனது கைகளுக்கிடையே மின் வெட்டு முன் பர்வத குமாரி வந்து நின்றாள். இதழ்களோடு இதழ் பொருத்தி ஒரு கணம் மோக பரவசத்திலே இருந்தேன். இரண்டு மூன்று பூமிகள் இடிந்து விழுந்ததுபோலப் "படேர்" என்று ஒரு சப்தம் கேட்டது. "கோ" என்றலறி மூர்ச்சை போட்டு விழுந்தேன்.

கண்ணை விழித்துப் பார்க்கும்போதே பழைய திருவல்லிக்கேணியில் பழைய இடத்திலே என்னைச் சுற்றிச் சிலர் விசிறிக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டேன். "என்ன செய்கிறீர்கள்" என்று கேட்டதற்கு, "நீ பேய் கண்டவன்

போல அலறியாய். நாங்கள் வந்து பார்க்கும்போது மூச்சில்லாமலிருந்தது; பலவீனமான வைத்தியசிகிச்சைகள் செய்தபிறகு இப்போது மூச்சு விடுகிறாய்” என்றார்கள்.

ஐயோ, மூச்சுப் போயிருந்தாலும் பெரிய காரிய மில்லையே, தர்மத்தைத் தவற விட்டேனே!” என்று கூறிக் கண்ணீர் சிந்தினேன்.

84

குறிப்புகளுக்கு

